

SZAVAK SZÁRNYÁN



MÚZSÁK KÖNYVTÁRA
ANTOLÓGIA

Múzsák Könyvtára

Szavak szárnyán

Antológia

Múzsák Könyvtára Facebook Csoport
Szavak szárnyán Antológia

© A művek a szerzők és az illusztrátorok saját szellemi tulajdonai vagy jogdíjmentes grafikák.

ISBN 978-615-82743-2-6

www.facebook.com/groups/muzsakkonyvtara

Szerkesztette: Aurora Amelia Joplin és Kárpáti Ata
Lektorálta: Minden résztvevő, a saját, itt közölt alkotását
Aurora Amelia Joplin és 51 társa
2025



Előszó

Az írás a lélek légzése, a szív titkos dallama szavakba öntve. Minden betű ragyogás, minden sor ölelés, minden történet híd a másikhoz. Ebben az antológiában ötvennél is több szerző mesél arról, miért ír. Van, aki suttog, van, aki szavaival szárnyakat ad a belső világoknak, mindannyian ugyanarról beszélnek: az írás szeretetéről, a gondolat szárnyalásáról, arról a varázsról, amikor a szavak életre kelnek, és fényt gyűjtanak a szív legmélyén.

Az itt olvasható novellák, versek, történetek nem csupán művek. Kis világok, amelyek arra hívnak, hogy belenézz a saját vágyadba, emlékedbe, érzéseidbe – és közben megérezd, milyen csodálatos ajándék az, ha valaki önmagát adja a szavakon keresztül. Ez a könyv több mint olvasmány: utazás a képzeletben, kaland a szavak birodalmában, pillanatnyi ragyogás a szívben, amely megérinti, elgondolkodtatja, megmosolyogtatja és megsimogatja az olvasót. Minden történet, minden vers lehetőséget ad arra, hogy felfedezd a saját belső világod, és közben átélhesd, milyen erő rejlik a szeretettel megírt szavakban. Lapozd hát ezt a könyvet, és engedd, hogy a szavak elrepítsenek.

Érezd a sorok dallamát, a betűk ragyogását, és hagyd, hogy magukkal vigyenek. Mert az írás nem csupán a toll és a papír játéka – az írás a szív szárnyalása, a szeretet tánca, a fény ösvénye.

Szeretettel,
Aurora Amelia Joplin és társai

Tartalomjegyzék

Előszó

Versek

lochom Zsolt: Egy vers születése

Bihari Enikő: Lelkem zenéje

Rose Logan: Írok és írok én, írok én

Krivák-Móricz Judit Ilona: Szeretem a szavakat

Petres Katalin: Pont az univerzumban

Fári Zoltán: Egy évesek lettünk

Demeter Juliánna: Belső hangok

Gyólay Karolina: Írás teljessé tesz

Kovács Attila: Könnyek papírra

Burján Emil: Ha

Borbáth Noémi: Csillagüzenet

Buglyó Juliánna: Gondolatszöttesben

Vizkeleti Erzsébet: Szavak mögött

Aurora Amelia Joplin: Fény szavakban

Pintye László: Diagnózis: költő

Balikó Gabriella: Írva magam

Veress Marika: Én egy költő vagyok?

Gábor Edit: Szavak szárnyán

Végh Éva: Tinta és lélek

Klotz Mária: Tollam az életem

Gani Zsuzsa: Amikor a nap lecsukja szemét

Csép Rózsika: Írni fogok

Pálfi István János: Hitvallás

Szegedi Antal: Az írás szeretete

Pór Cecília: Torz hasonmás

Brettnerné Ónadi Krisztina: Írom a verset.

Horváthné Emi: Az írás, mint út

Gregó István: Versem mindenkire

Köteles Ilona Duka: ÍRÁS, A NYUGTATÓSZER...

Szabó László István: Verseiben élek

Hoffman Ottóné: Szavak szárnyán

Kuti József: Hogy teremtsünk

Kárpáti Ata: A legszebb szó

Komondi András: Az írásról
Lakatosné Bungó Ibolya: Verselek
Németh Balázs: Kifejezés
Márkus Katalin: Segítséget kaptam
Natali Sanders: Kedves tollam...
Soósné Balassa Eszter: Talán majd lesz egyszer valaki...
Kormány Gábor: Jön az írás...
Paréjné Erzsébet: Lelkem mélyéről
Bonnie Marcelé: Ars poetica
Varga-Ipacs Eszter: Szavak szárnyán
Györe Zoltánné: A vers hű szolgája
Fekete Ida Virág: Miért is írok verset
Novellák
Horváth Edina Anna: A szavak ott kezdődtek
Felső Tamás: A belső szél
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: Az írás az én oltalmam
Kovács Attila: Álmatlan éjszakákon
Vizkeleti Erzsébet: A madaraknak is vannak történeteik
Klotz Mária: Lélekbúvár-irodalom
Urbán Judit: Gondolataim az írásról
Iochom Zsolt: Nyomot hagyni...
Garami Nelli: A SZAVAK SZÁRNYÁN
Hoffman Ottóné: Az írás szeretete
Köteles Ilona Duka: UTOLSÓ ÚT...
Schlager Anikó: A betűdoktor
Rose Logan: Egy új nap egy, új reményekkel
Aurora Amelia Joplin: Az írás bennem él
Soósné Balassa Eszter: Mit ad nekem az írás...?
Fekete Ida Virág: Az én szenvedélyem
Bubrik Zseraldina: Az én történetem
Az antológia szerzői
Korábbi antológiáink

Versek



lochom Zsolt

Egy vers születése

elbúcsúztam a szabályoktól, nem kellenek: mindent lehet, ha él,
a versnek ne legyenek korlátai – se rím, se strófa, se szabály.
vagyis az a vers, amit az ember érez, és ha nem érez semmit, az is vers –
és ha csak egy pillanatot fog meg, az is vers, és ha neked nem, hát nekem.
és ha neked ez nem költészet, kedves Olvasó: hát akkor nem az –
de nem is az a fontos, hogy vers-e vagy sem; – lényegtelen.
mert ha nem vers, hát nem az, de akkor nem is kell vers,
csak az a fontos, hogy figyeljünk egymásra, és megértsük a csendet.
egy vers csak akkor él igazán, ha ki meri öltetni a nyelvét.
búcsúzz el a szabályoktól, nem kellenek: mindent lehet, ha élsz...



Bihari Enikő

Lelkem zenéje

Miért írok? Mert szívem szól a csendbe,
Az írás a lelkem dallama, emléke.
Szavaimban ott él, az én néma lelkem,
Egy láthatatlan fény, mely utat lel bennem.

A vers csak sóhaj, csendben száll az éjben,
Megérinti lelkem, elveszik a térben.
S mint szellő a réten, úgy rezdül szívemben,
Lélekszárnyakon szállva velem az időben.

Szívből fakad hangja, lágy, rezdülő dallam,
Mint harmat az ágon, mint fény a hajnalban.
Szavakból fon ösvényt, lépések nyomában,
Halkan simul össze, szívverés sodrában.

Mert írni annyi, mint élni legbelül,
Mikor a lélek szárnyra kel, s velem elrepül.
Ott, hol a világ már nem felel,
A vers vigasztal, és őszintén ölel.

S ha egyszer meghallod, többé nem ereszt,
Benned élve tovább, szép dallammá lesz.
Szívedben ring, mint a hullámok csendesen,
Új utat mutat, minden egyes ütem.

A csendből hull alá, mint eső a földre,
Lágy cseppje ringat csillagos mesékbe.
Minden egyes hangja ott él a szívembe,
Bárhol járok az úton, lelkem kísézője.

Nem keresek választ, sem dicsőséget,
Csak formálom azt, mi bennem ébred.
Minden sor egy titkos vallomás,
Az írás a szívem örök otthonává vált.

A csend ölelésében mikor hív a lelkem,
Egy vers születik, egy érzés, mi ébred.
Rezdülő dallamként átölel puhán,
S szellőként átsuhan az idő kapuján.

Rose Logan

Írok és írok én, írok én

Szabadon szállok akár a madár,
Szabad gondolataim a felhőkön jár.
Őszinte szavakkal, szárnyalok én,
Betűk forgatagában járhatok még.

Addig írok és írok én, írok én.
Nincs gátlás nincs mese habbal,
A realitás talaján szárnyalni szavakkal.
Szabadon szárnyalni szavakon,
Amíg, bírom írok szabadon.
Addig írok és írok én, írok én.

Szabadon szárnyalok akár a madár,
Aki a betűk világában jár.
Amíg, elmém tisztán enyém,
Addig írok, és írok én.



Krivák-Móricz Judit Ilona

Szeretem a szavakat

Szeretem a szavakat,
oly beszédesek,
Azt hiszed, hogy csendesek?
hisz csupán a fehér lapokra vannak vésve

Szeretem a szavakat,
oly kifejezőek!
nem csak magukban vannak,
üzenetet közvetítenek!

Ha kell simogatnak,
vagy vigasztalnak,
de egyik nem. nem,
nem közömbösek!

Szeretem a szavakat!
Még akkor is, ha fájdalmat okoznak,
Hazudhatnak is. Így igaz.
Őszinteségük is lehet kíméletlen.

De ez még mindig jobb
mint a némaság!
az üres tartalmatlanság.

Szeretem a szavakat
Megtörlik a csendet, ha kell,
de kacagtatni is tudnak, ha
jól használod őket!
S ha szereted a szavakat
tartalmat adnak az értelemnek.
érzelemnek s az életnek,

Szeretlek benneteket kedves szavak!

Szavak szavak

Szavak, szavak kik vagytok.
Léteztek hisz mi hívtunk életre benneteket.
hogy elmondjuk megmagyarázzuk elsírjuk
vagy az égbe kiáltjuk érzéseinket.

Szavak ó szavak!
Ti szépek, kíváncsiak, kihívók,
hamisak, vonzók, vagy taszítók,
üzenet hordozók....

Elmondjátok a léleknek ki és mit akar
szeretni becsülni, tisztelni,
vagy taszítani.
Felemeltek az égbe vagy

beledöngöltök a földbe.

De gyilkolni is képesek vagytok!

Tudatosak vagy tudattalanok vagytok!
hisz aki használ titeket,
többet tudattalanul teszi
mint logikusan használ benneteket.

Szavak ó szavak!
Ti szépségesek
vagy fertelmesek!

Aki kap bennetek
lehet irántatok közömbös,
vagy ész nélküli szerelmes.
S talán észre sem veszi, hogy
csupán titeket használtak ki.

Hogy elmondja vagy
csak körvonalazza gondolatait.
Mily jó lenne, ha végre
mindenki megértené, felfogná
jelentőségeket, s ennek tükrében
használna fel benneteket!

Hogy adja a szépet a léleknek,
s ti szeretetet küldjeteK.
Ne fájdalmat okozzatok,
pedig talán ez nem a cél.

Szavak ó szavak
de jó lenne, ha szeretnének benneteket,
becsülnének benneteket,
s megfelelően tisztelnének is titeket.

S aki használ benneteket
méltó kép értékelné a tartalmatokat
melyeket büszkén hordoztok.

Petres Katalin

Pont az univerzumban

(Parafrázis Weöres Sándor: Ars poeticájára)

Ne feledd, a Föld is apró pont az Univerzumban,
akkor te, apró lény, ne hajszolj örökkévalóságot...

Másodpercnyi léted fénye hol loboghat?

Időben és térben végleg behatárolva
bízd az utókorra, alkosd csak saját világod.

Győzd le a dicsőségért ágáló pici ént,
ne a fecsegő felszínre figyelj, hallgasd
inkább, mit üzen a csendes, belső mély.
Ne kábítson el néhány percnyi dicsőség,
hagyd, hogy felkapjon az ihlet hulláma.

A költő mondta: a fűszálon légy a pici él,
és nagyobb leszel a világ tengerénél.

Ki tudja, honnan jön, hova tart a lét?
Benned a Mindenség mélyen zenél,
halld meg, hozd fel és lesz remény.



Fári Zoltán

Egy évesek lettünk

Szavak szárnyán
mint gyermek madár.
Életre képes.
de repülni még nem.

Mint a madár
mikor még csak csivitel.
Én meg a szavakat rakom.
Anyám vezet, tanít, nevel.

Már csattogtatom szárnyaim
de repülni még nem képes.
Csak szavaim szárnyalnak a falig
majd lepattannak onnan.

Egy nap arra ébredtem
Szárnyaim feszesek.
Szavaknak súlya van.
leírva meg fekszenek

Dallamokba rakva
kottára helyezve
hangszeren eljátszva
terjed a világba.

Míg mások kiutat keresnek
Én belevetem magam az írásba
Mennyi kiejtett szó, mi néha hasztalan
Én összeszedem őket
versekbe rendezem...

Így lettem én én költő
toll koptató.
Olvasni nem kötelező
kinek nem tetszik,
tovább lapozható.

Egy évesek lettünk.
De előttünk az élet.
Gyere a csoportba
fejlesszük együtt.

Írjunk verseket.
Jó kereket.
Írjunk drámát,
vagy ép komédiát.

Írjunk sláger szöveget
vagy dallamot szépet.
Örvendeztesd meg a



Demeter Juliánna

Belső hangok

Azt érzem néha, hogy nem is az enyém,
akkor sem, ha érdem.
Úgy gyulladnak fel agyamban a szavak,
olyan gyorsan, hogy leírni sem tudom,
azután kialszanak.
Érzem, hogy amit leírok, az már csak halvány,
gyenge másolat.
Hogyan kezdődött? Nagy lelki földindulással,
amit megosztani nem tudtam volna mással.
Olyan érzés leírni az összegyűlt gondolatokat,
mint amikor egy titkos ajtónak kinyílik az zárja,
lehullik a lakat,
vagy tele zsáknak hirtelen kibomlik a szája,
amikor a lélekfolyó áttöri a gátakat.
Ahogyan a patak csobog, úgy jönnek a mondatok,
és máris tovább szaladnak.
Írni, valami egészen más állapot.
Mit adott, mit ad? A földről felemel.
Betűkből növeszték magamra szárnyakat.
Hegyek omlanak össze, legurul szívemről a kő,
amit rám rakott az idő és a nap.
De még nem elég. Él még bennem elég szenvedély
élni, és írni szeretet.
Ha majd lebomlik lelkemről, mind a hagymahéj,
és nem töprengék szemérmesen a szavakon,
ha már nem félek,
hogy szeret-e ember, hatalom, vagy elítél.
Ha lesz még elég időm,
ha majd mindent leírni igazán merek,
akkor, aki súgja a szavakat és idáig
kézen fogva elvezetett, tovább kísér
ameddig élek.
Velem maradnak végig a szavak és a versek.

Gyólay Karolina

Írás teljessé tesz

Zavaros, kavargó gondolatok,
uralkodnak, nem engednek,
maszatos tollal kezvedben,
fehér üres lapodra meredsz.

Mint törött üveg szilánkjait,
rakod össze cikázó eszméid,
s a kockából kerek lesz benned,
első vonalat lapodra leteszed.

A betűből szó lesz, majd mondat,
soraid betöltik tiszta lapodat,
örömed, fájdalomad, ráteszed,
írással szárnyal szabadon lelked.

Látod a papíron a képzelet szárnyal,
írásodban látsz láthatatlan álmot,
utazik sejtekre szakadva bárhová tested,
könnyűvé válsz vágyakat beteljesítve.

Tudod nem az a fontos, ahogy leírod,
sem, hogy a legszebb sor fakadjon tolladból,
hanem szíved általa örömmel teljes legyen,
s aki egyszer majd olvassa általad érezzen.

Kovács Attila

Könnyek papírra

Talán magamból akarok,
szeletet adni,
vagy pillanataimból részt,
felétek hintve megírni.

Feltöltött lelkem esedezik
nem szájalomért,
hanem magamból,
fakadó alázataért.

Verselnek a betűk,
játékos láncáért.
mit bogozni lehetőség,
egy végső táncért,

Társamnak adott vallomás,
Istennek írt fohász,
bűneim kagyló lenyomata,
lapul soraim közt.

Ki kell adnom,
magamból hűen,
a feszítő vágyakat,
papírra meszelni,
a nyomasztó gondokat.

Szánakozik rajtam,
a tintacsepp,
vigyorogva pislant utolsót,
szisszenve pukkan el.

Érkezett gondolat,
tarolva vezeti a tollat,
seper, tisztogat ámulat,
vakmerő elmém játéka lenyomat.

Ifjúkori szerelmek fájdalma,
szorongatón tölti ki az ívet,
így csökkentve a bánatot,
erőt adó panaszos leveleim,
vigaszuk is egyben.

Nem is lehetne szebben sírni,
elmúlt minden felettem,
időm kevés, de reményem,
még szótagokba rendezem,
s a könnyes irkára vetem.

Isten ítél majd felettem.

Burján Emil

Ha

HA

Génspirálban az idő.
Évszakokban génspirál.
Ha véletlen összenő:
dobbanásuk inspirál.

SOHA

Csillagfényüreg-öröklét
aurája a soha,
mert a sorsunk mostoha
porsivatagok között ég.
Verse füst, tőzegmoha;
űrsikoly a dallama.



Borbáth Noémi

Csillagüzenet

Azt üzenték a csillagok
Hogy az enyém is felragyog
Türelmet kértek és reményt
És addig sok-sok költeményt

Hogy bármi érje szívemet
Csak jóra adjak figyelmet
És keressék rá rímeket
Úgy töltssem meg a szíveket

Ha bánat ül is arcomon
A szépet lássam mindenhol
Legyek egy fényes ablakod
Ha kint a világ fájdalom

Ha eltévedsz a zaj között
És minden álmod összetört
Én legyek csend és menedék
Egy vers, mit szíved megidéz

Azt mondták, menjek s írjak még
Legyek a szónak tiszta lég
Legyek a dal, mi átölel
Ha fáj az út, ha nem felel

Mert van, ki hallja csendemet
És könnyeim is értenek
És van, ki lelkét tárja ki
Hogy versben merjen álmodni

Ha néha félsz, csak gondolj rám
Mint mécsesre sötét szobán
Szavamra ülj, mint kismadár
Kit végre nem űz vihar már

És ha egyszer majd csend leszek
Ne félj, a szóban ott leszek
Mert amit írtam, él tovább
Mint szívekben az imádság

Mert aki ír, az nem feled
Minden sorban ott a szeretet
És aki érez, az remél
A dalain át újra él.

Buglyó Juliánna

Gondolatszöttesben

A csend bókolását most élvezem,
gondolataim képlékeny képekbe kötődnek.
Hőn szövögetik az ismeretlent,
egymást nyomába lépve végletekig fejlődnek.

Nyugtalan gyermekként szólalnának,
de a hang jelenleg senkit nem érintene meg.
Ujjam billentyűkön táncot jártat,
maradjon valóságos lenyomata a percnak.

Fájna lelkem, ha elvesződnének,
befolyásokban táguló az élet-paletta.
Könyvbe zárom a néma élménynek,
legyen a jövőhöz áthidaló gerenda.

Kicsiny hagyaték érdeklődőknek,
érzetüket öltöztessék színesebb díszekbe.
Adalékként merjenek belőle,
szívemnek vígsága lesz tőle kiteljesedve.



Vizkeleti Erzsébet

Szavak mögött

Gyermekeként könyveket lapoztam,
álmaim ringatta versek ritmusa,
prózák mélyén titkokat találtam,
s minden lapon kinyílt egy új csoda.

Megláttam, a szavakban tűz lobog,
érzelmeket rejthet egy-egy mondat,
s a világ, bár néha vadul morog,
megszelídül s megnyugvást is hozhat.

Azután jött a vágy, én is írni akarok,
nemcsak olvasója lenni a soroknak,
választ küldtem - ujjam tollat fogott -
a bennem kavargó zord viharoknak.

Belső éneket fehér papírra szórtam,
gyász, remény, fény, emlékek kottája,
minden sorban önmagam szóltam,
segített nekem a szavak tisztasága.

Írásba menekülök, ha szorít a világ,
gond szava halkul, ha sorokba oszlik,
ha könny helyett tintát keres a hiány,
a jövő sem bánt. Betűkben kivirágzik.

Írás lett a csendem, menedékem,
gyógyító kéz, ha már úgy fáj a lét,
múlt és jövő közt lebegő részem,
hol nem mardos már a szó „miért”.

S ha egyszer a világ engem elfeled,
lesz egy gondolat, mit tintával hagytam,
talán egy szép vers megőrzi nevemet -
egy lenyomat, hogy éltem és alkottam.

Aurora Amelia Joplin

Fény szavakban

Életem az írás –
mint szomjas földnek az éltető víz,
szavaim gyökérként kapaszkodnak,
s lombként nyúlnak a fény felé.

Ha írok, szárnyam nő,
csodás világokat járok,
hol a csend is dalol,
és a fény szavakban ölt testet.

Minden betűmben ott vagyok,
szívem dobbanása rejlik bennük,
s mikor papírra hullnak,
tisztá forrásként fakadnak a sorok.

Kis csillagokat hagyok az éjszakában,
apró fényeket a verseim ölén –
hadd vezessenek másokat is,
hadd legyenek híd a szívek között.

Írásom az öröklét lehelete,
szelíd vallomás és lángoló igazság,
s míg szavaim utat találnak,
én magam is hazatalálok bennük.

Pintye László

Diagnózis: költő

Kórlapomra írva a diagnózis: költő.
Talán sírba viszem e tudományágot.
Bizony, teljen bár el egy-két emberöltő,
előbb utóbb elhagyom e kórházi ágyat.

Költészet, hisz te régen velem születted,
most nézd el nekem, hogy lábadozom.
Elmémben rendet raksz, nagyra tettél,
miattad még a szerelmet is feláldozom.

Nem jut már mindenre sajnós az időből,
ott van a Tízparancsolat, mind megtartom!
Vagy tán hiába lett megalkotva két kőből?
Ím egyenlőre ezekkel vívtam meg harcom.

Bárhogy is legyen, első a költészet: Szent!
Lehetnék pogány is, a sorok csak peregnek.
Nem fogok leállni, számomra sokat jelent,
a költészetben, benned sem lettem eretnek.



Balikó Gabriella

Írva magam

Vakargatom elmém,
legfelső felületét.
Halványszín derengés.
Ez nem az. Nem az még.
Ámbár? Leírom,
nem írom.
Magam nem találom.
Az a kifejezés, az a szó ,hol van
ami leírva,
engem megmutat?
Nincs, vagy csak én nem lelem.
Én nem tudom leírni benső lényem,
oda adni egy darabot belőlem.
Csak ezt akarom: írni, írni
Mert nem tudok szemközt nézni,
és beszélni.
Olvassátok hát e zagyva
katyvaszt.
Ami agyat rohaszt.
Mert igen,
ez vagyok én:
halványszín derengés.



Veress Mrika
Én egy költő vagyok?

Én egy költő vagyok?
Sokszor megkérdem.
Vagy csak írogatok?
Néha nem is értem.

Tollam kacag, siklik,
halad a papíron,
máskor meg sír, ordít,
a rémíztő fájdalom.

Én egy költő vagyok?
Vagy csak írok csendben?
éjjel felébredek,
faragom a rímem.

Mint a lant húrja zeng
úgy dalol a szívem.
Tollam hegye nevet,
táncol a képzelet.

A témát nem keresem.
Ő talál meg engem.
Szavak ékszerei
a rímek, segítenek.

Én egy költő vagyok?
Elég, amit adok?
Tehetnék e többet?
Jobbat embereknek.

Régmúltat idézek,
rímeket faragok,
a soraim felett,
nyílnak szóvirágok.

Minden vers egy álom.
Rohanó képzelet.
Hozzá fogok írni,
a pillanat remeg.

Mert költőnek lenni
léleknek tükrében,
magunkat figyelni.
Tiszta igazságot,
papírra leírni.

Költőnek lenni, egy
áldás, néha teher.
Éjszaka szívében
a lélek ringatózik,

majd elalszik, s pihen.

Harag, vágy, szerelem,
ami ott van bennem!
Mind papírra vetem,
születik a versem.

Én egy költő vagyok?
Tükör előtt állok,
kezemben tollammal,
nézem a világot.

Költőnek lenni, az
nem mindig jó áldás.
Nem is valami rang,
nékem ez hitvallás.

A vers nem pusztán szó,
stílus, netán rímek.
Szavaknak súlya van,
mit a költők cipelnek.

Vers, dallamos játék,
lelkemnek ajándék.
benne van sok öröm,
én mind megköszönöm.

Mert költőnek lenni,
széllal beszélgetni,
Isten fiát kérni,
hogy segítsen nekünk,
'BÉKÉT' teremteni.

Költő vagyok, érzem.
Teszem mit tennem kell,
ha a világ üzen,
olyankor írnom kell.

Gábor Edit
Szavak szárnyán

Nem születtem költőnek,
nem is írok verseket,
csak naponta keresem,
hogymint faragjak rímeket.

Mint gyalogolva lábam,
ahogymint falja az utakat,
kezembem a tollam,
úgy rója a sorokat.

Ez a vigasz, a zaklatás,
itt kél és nyugszik a vágy,
vidít mikor esik az eső,
árnyékba hív, ha a nap delelőn.

Vele próbáltam volna,
a tízujjas gépelést,
de nem ment elég gyorsan,
így maradt a pötyögés.

Nagy élvezet hallgatni
papíron a toll sercegését,
míg írom agyam tekergését,
csak bírjam magam utolérni.

Írásom végső formáját,
nyomtatott alakban kapja,
de itt születik lelkemben,
mint szív alatt a magzat.

Páratlan sorok rímtörése,
fájdalmaim megéneklése,
ebben sírom ki azt mi fáj,
a dühöm is innen kiabál.

Minden rezdülése szívemnek,
szavak sorában ott remeg,
van születés és elmúlás,
minden szerelem és búcsúzás.

Szavak szárnyán száll dalom,
mit nem tud énekhangom,
szavakkal kelek és fekszem,
mesélem vele az életem.

Végh Éva

Tinta és lélek

Mint a lélek pihenője,
egy kuckó, egy menedékhely,
olyan a költészet nekem,
ahol a lélek tintába mártva
festi meg az érzelmeket.

Mit jelent nekem az írás?
Ó, a mindent!

Ha a tollam a papírt vési,
tintám fekete színe óriási világot fest betűkkel,
az érzések kosarába belerakva színekkel.

S a varázslat ösvényén
a búbánat és a remény
színpadot épít és teret.
A betűvárból erőd épül,
hol az érzelem harcol,
s legbelül a szív pitvarja
a vers soraitól sírva fakad,
vagy épp kacagva felderül.

Ha zokog a szem,
s dadog a lélek,
felcsendül a kozmosz is,
s a képzelet szárnyra kap,
messzire repít, ahol:

Rózsaszíromra elterülve,
harmatcseppet szürcsölve,
tücsök muzsikát hallgatva,
pillangók táncán gyönyörködve
suttogja el a szellő a titkokat.

Ott, ahol a csend is beszél,
s a lelkek szelíden összefonódnak,
ott teljesül be az élet,
s a szeretet megtestesül.

Akkor telik meg a szívem,
akkor örülök,
ha tintám lelke
fátylat szőve
felöltöztet
minden lelket.

Klotz Mária

Tollam az életem

Legszebb varázs a szavak mögé
rejtett bimbó-gondolat, vágy-üzenet,
burkolt, esetleg nyílt
költői képbe csomagolt test-kenet.

Ha elér, elgondolkoztat, átölelve
döf, feldúl, tép, riogat, simogat,
csendembe bújva éget,
belső harcomban lágyan elringat.

Tollam az életem, hisz játszani a
szavakkal terápia, mézes-jó,
fűzérbe fűzve a léleknek
gyógyír-nyugtató, szív-nyitogató.

Ha tudsz olvasni a sorok mögött,
ott mindenre táplálékot találsz,
„Mesterségem, te gyönyörű,” – ó,
bimbóból kinyílt virágot kínálsz.

Az idézet, Nemes Nagy Ágnes: A mesterségemhez című verséből való.

Gani Zsuzsa

Amikor a nap lecsukja szemét

Amikor a nap lecsukja szemét,
és súlyos lesz a csönd a szívedben,
betűk lábujjhegyen melléd ülnek,
s mint a szél a fát, úgy szeretgetnek.

Szavaiddal puha párnát fonhatsz,
miben megpihenhet a fájdalom,
s minden sorban ott a bizonyosság:
nem vagy egyedül kedves galambom.

Az írás, mint halk, nyugalmas folyó,
s szavak kövére ül a mély sóhaj,
betűből mosoly nő, ha szíved bús,
és a mondat szárnyán szárnyalsz tova.



Csép Rózsika

Írni fogok

Írni fogok mindig, mert elvárják tőlem,
egy ideje az olvasóim jelentik az életem.
Érzéseim beköltöztek másoknak szívébe,
s ahány érzés, annyiféle ember szeretetébe.

Éjjelente arra ébredek, hogy nem enged egy gondolat,
míg papírra nem vetem,
és lázasan kutatok hozzá a gondolataimban,
a legszebb költői kifejezésen.

A múzsám a párnám és a behunyt szemem,
a fejemben cikázó ezer történetem,
mely nem hagy pihenni,
míg szavakból verssé nem keverem.

Mindenki másképp fogalmaz, de amit én találok ki,
az elsősorban nekem igaz,
és elbűvöl a szép, a formába öntött vigasz,
mint az örökké megújuló tavasz.

Verseimben az életem zengi dallamát,
szívemből nyeri ütemes ritmusát.
A tudatosság fontos, bölcsességből fakad,
s arra terel mindig, ahol feladatot adhat.

De van, hogy a szívem engem is felülír,
s hiába küzd a lényem, az érzés hangja visz.
a szerelem érzés butít, és nem tudok felelni.

Néha a szavakkal élesedik hangom,
s kimondják azt is, amit burkoltan akarom.
De bízom abban, hogy elnéző lesz velem
a követők kritikus- figyelme,
s megvéd engem a Múzsám szeretete.

S ha kételyeim lennének a célt is illetően,
mindig lesz kit megérint, mert hasonlóan történt meg.
Ha támadnak olykor, mert átkölti a Múzsza,
megbocsájtom magamnak, mert néha álmodik a tolla.

Pálfi István János

Hitvallás

Egy költő nem lehet elnéző,
Egy konzervatív szemlélő,
Hanem bátor s kreatív,
Egy helyzetképhez adaptív.
Legyen szív és remény donor,
Életutat váltó motor.
A kapzsiságot fogja nyakon,
S lódítsa ki az ablakon.
Fény azoknak a sötétben,
Kik elbuktak, szegénységben,
Gyógyírja a szenvedőknek,
S kenyere az éhezőknek.
Minden szava legyen áldás,
Életünknek zaftos mártás,
Mit úgy törölünk ki a reménnyel,
Mint a koldus, kenyérbéllel.
Legyen hű a nemzetéhez,
S őshazája eszméihez,
Gyámolítsa a pornépet
Amíg lüktet benne élet.
Ápolja az anyanyelvét,
Ez a legbecsesebb érték,
Legyen bástya, védje óvja,
S rímfalakkal körbe fonja.

Harcos legyen, talpig díszben,
Éles karddal a kezében,
Ott küzdjön mindig az élen,
S vágjon oda, jó keményen.
Legyen szava remény - tárház,
S halálunkkor a megváltás,
Minden legyen, ami nincsen
A lelketlen, vak emberekben.
Aki nem így él és alkot,
Hagyjon inkább csapot - papot,
Nem kell plajbász a kezébe,
Inkább átok a fejére.

Szegedi Antal

Az írás szeretete

Hogy szeretek-e írni?
Nem is tudom!
Engem az írás talált meg,
ami azóta sem enged,
mindig itt van velem.

Írni kezdtem,
leírtam mi történik velem,
mi zajlik bennem.
Volt, az életemben
egy rossz, hosszabb időszak,
amikor a tények,
a tettek hátrább szorultak.

Az érzések leltek meg,
azok jöttek a felszínre,
azok lettek úrrá rajtam.

Fájók és szomorúak voltak.
Arra készítették,
hogy kiadjam magamból,
hogy mindent leírjak.

A gyógyulást tőle remélve
leírtam mi bánt,
az élettől mit remélek,
mi volt az
ami a mélybe süllyesztett.

A szerelmet, ami elhagyott,
sokszínű ként meg tudtam mutatni.
Pedig egyedül voltam,
csak vágytam rá,
amiről sokat írtam.

A fájdalmaim, örömeimet,
a természet szeretett,
az valós életet is belerakom,
ha lehet ki nem hagyom.

Az írás egy hatalom!
Romba tud dönteni
egy valós világot,
vagy egy álmot kergetve,
oda vezet
ahol lenni szeretnél,
ahol kis időre boldog lehetsz.

Pór Cecília
Torz hasonmás

Két nyitott könyv,
lapjai egymásra néznek.
Gyönyörű romlás vagyok,
és te sem vagy különb.

Elhagyjuk egymást
a szeretet jegyében,
s végül összeomlunk.
Szilánkos darabjaink
egymásra hullnak.

Vérszagú eufóriában
egymás húsába vágunk.
Mérgező vagy,
akárcsak én.
Törött tükrünkben egymást látva
szerető gyűlölségünkben.

túlélni
élvezni

rothadni
szárnyalni

foszlani
ragyogni

kimúlni
éledni

e csontig hatoló
áldott mételyünkben.

Brettnerné Ónadi Krisztina

Írom a verset...

Írom a verset egyre-másra,
Írom a szívem ritmusára.

Ha nem jön magától, kell hogy keressem,
De inkább csak hagyom, hogy megszülessen.

Többször nem hívom, jön csak magától,
Szívembe bújik és elvarázsol.

Írom képre, írom szóra,
Úgy írom, mintha muszáj volna.

Bár magam sem tudom, hogy hogyan csinálom,
De muszáj csinálnom, mert nagyon kívánom.

Magam sem tudom, hogy mi a módja,
De ha nem írhatnám az szomorú volna.

Sőt, ha nem írnám, azt hiszem fájna,
De a fájdalom maga is verssé válna.

Írom szóra, írom képre...
Hogyha lehetne írnám az égre.

Olykor sírva, máskor kacagva,
Ha nem volna más hely, írnám a falakra.

Néha zokogva, máskor nevetve,
Írnám a képre, de akár a keretre.

Írom fentre, írom lentre,
Írom a mostra, a végtelenre.

Írom délben, írom este,
Sokszor a reggelt már ezzel kezdve.

Előtte, utána, s írom közbe',
A telefonomba bepötyögve.

Vagy, ha úgy nem megy, írom papírra,
S nincs is szükségem közben radírra.

Hideg zuhany alatt... még ott is írom...
Persze csak fejben, amíg bírom.

Aztán leírom víztől csöpögve,
Hogyha más látná, talán röhögne.

Reggeli, ebéd, ha vers lehetne,
Nem szegné kedvemet egy cseppet se.

Igazi bánatom csak az lenne,
Ha vers bennem többé nem teremne.

Remélem nem fog megtörténni,
És nem kell más versét kölcsönkérni.

Sajnálám nagyon, ha megtörténne...
Remélem - nem lesz sohase vége.

...

Üi.:

Mi ez megint? Ez a kis össze-vissza?
Nem kell mondd! Mondom magamnak:
Kicsit bolond vagy Kriszta.



Horváthné Emi

Az írás, mint út

Tollam hegyén születik a csend,
benne a múlt és a holnap egyként.

Ha írok, mintha lélegeznék,
minden betű egy újabb remény.

A szavakban otthonra lelek,
ott gyógyulnak elrejtett sebek.
Kavicsból hegyet, könnyből tengert,
mondatból építek végtelent.

Írás közben magamra talállok,
sorok között új világot látok.
Ott, ahol más talán meg se lát,
én felfedezem a csillagok útját.

Az írás, ablak, titkos ösvény,
ahol szívem szól, tisztán, őszintén.
Minden szóval közelebb vagyok,
önmagamhoz, s azokhoz, akik olvasnak.

Néha terhet cipelek sorokban,
de könnyebb lesz, ha papírra írhatom
Az érzéseim nem nyomnak agyon,
ha tinta őrzi őket nyugton.

Ezért írok, hogy éljen a lélek,
hogy ne vesszen el bennem a fényem.

Az írás szeretete hajt tovább,
szavakban őrzöm a világomat.

Gregó István
Versem mindenkire

Ihlettel élek, hiszen költő vagyok.
Tollamat a kalamárisba mártom,
s ezen keresztül gondolataimat
néktek boldogan átadom.

Ó te furcsa világ...
ha ismernéd a lelkek 'szavát'.
Mennyi kincset rejt az emberi gondolat.
Ékeset, tündöklőt, biztatót...
s olykor bizony egy-egy nehéz szót.

Mélyen a szívedben érzed,
gyógyírt ad a fájó sebnek.
Kiáltanék néha teli torokból,
de nem teszem...inkább írok,
s a csendet hallgatom.

Jönnek felém a mondatok,
én afféle nyitott könyv vagyok.
Áramlik szavam, s ha meghallod,
tiéd is lehet akár...
hagyok helyet a lelkemben,
hogy 'beköltözhess'!

Köteles Ilona Duka
ÍRÁS, A NYUGTATÓSZER...

Hányszor mondtam el magamnak,
Most kell abbahagyni, vagy folytassam?
Lefeküdtem aludni egy gondolattal,
Felébredtem, döntöttem a folytatásra.

Nem mondhatom el senkinek
Ezért írom le mindenkinek.
Valami benn, ott bent a szívemben
Kényszerít a vers szerelmére.

Kiülve a vén diófám alá,
Elsőként érezni a tavasz napsugarát
Élvezni a megújuló élet rejtett titkát
Ihletet kapni, leírni a galambturbékolást.

Diófám egyik zöldleveles ágán,
Fészket rakott egy édes galambpár
Tojáshéj hullott a diófa alá
Élet született, bővült a család.

Nemcsak galambéknál nőtt a létszám
Cilike is bemutatta népes utódját
Nőttek az ifjak, közeledett a nyár
Cicajáték, s a kirepülés magára várt.

Megtörtént a tragédia
Fára költözött a macska.
Galambtollak szerte-széjjel
Macska pihenőhely lett a fészek.

Kényszerhelyzetbe kerültem,
S az írás végét már nem kerestem.
Ha adódott maga az ihlettel ötlet
Mindjárt papírra is fektettem.

Már csak emlék, amíg élek
Az már tény, hogy történelem.
Őrzöm, védem emlékemet
Ha vele szerzek kis örömet.

Szabó László István

Verseiben élek

Szívem legmélyéről írok,
Kitartóan, mint egy írnok.
Segítségül múzsát hívok,
Mint a kis virág kinyílok.

A testemben rab a lélek,
De a verseimben szépek.
Egy kis figyelmet kérek,
Némi megértést remélek.

Érzéseimmel nem bírok,
Felszínre törnek a kínok.
A rímekkel harcot vívok,
De az olvasómban bízok.



Hoffman Ottóné

Szavak szárnyán

Szavak szárnyán száll lelkem messze,
Hol nincs zaj sem földi eszme.
Hol minden mondat emlékké szépül
az írás, mint csendes forrás szívben elmerül.

Ott fent, hol a gondolat csillaggá születik
szívem dallam, rímekbe áramlik.
Az első betű szikra a semmiben,
második érzés, mely simogat csendesen.
A harmadik vágy, negyedik fény,
ami a sorokból épülő szép remény.

Papíron, mint csend új életet lel,
szóban az igazság rejtetten énekel.
Az írás tükör, végtelen folyó
ott a lélek mosolyog és álmodni jó.

Írok mert nincs más menedéken
a világ zaját elhagyom csendesen.
Volt, hogy sírtam írás közben, nem szégyellem,
mert a szív beszél, mikor nem szól az értelem.

Szavak szárnyán száll az örök lélek,
mely nem ismer időt,
sem földi véget.
Az írás öröklét, belső tenger, mely szép szavakból
sosem apad el.

A szavak szirmok, hol minden gondolat új virágot terem
S, ha jön a tél a világ megdermed csendesen.
Írok, mert bennem zeng a világ hangja,
hisz minden sorban ott a holnap napja.
A szavak szárnyak én madár vagyok
Ki a lélek égboltján szabadon ragyog.

Hisz az írás nem csupán emlék, hanem az ember szíve
Örök ajándék.

Kuti József
Hogy teremtsünk

Hogy teremtsünk
meg kell maradni,
ott a magasban,
ott szól az a dallam, mely
azt módja, hajtsunk fejet,
már nem nevetünk, nem félünk,
csak a hiányt hagyjuk magára,
ahogy a szél a lerombolt falut,
egy élet helyén,
érezni kell nem vagyunk egyedül,
itt a nap, itt a hold, és az ég,
a végtelen merülés mindenben,
fürdés nélkül az ágyunkban,
szerelem nélkül testet ölelve,
hát, takarj be, takarj mindörökre,
ne menj messzire,
hátha forgolódom, mi lesz, ha leesek,
van-e, ami megtartsa, ha oly magasan nyugszom,
vagy jobb lent,
szelíd nyugtalanság pörgésében,
tánc, és zene nélkül,
hatalommal a kezében,
fent vagy, vagy a mélyben,
a lépteid, csodát hoznak,
a szavaid a fülemben maradnak,
és vérző papírra íródnak.

Kárpáti Ata

A legszebb szó

A szavak hidat vonnak korszakokon át,
őrzik a múltat, jövőt álmodnak,
a nyelv addig él, míg szívből beszélnek,
s fényben ragyog minden kimondott hang.

Eljön az idő, mikor szó sem kell már,
a lelkek egymásnak tisztán felelnek,
s kibomlik végül a legszebb nyelv: a szeretet,
mely örökkön otthont ad a szíveknek.



Komondi András

Az írásról

Szeretek írni
A papíron sírni
Mert minden titkos gondolatom
Egy versikében leírhatom

Az örömet megoszthatom mással
A bánatom a legjobb baráttal
És, bár lehet, hogy nem is találkoztunk
A sorok által mégis jó barátok vagyunk

Leírni a természet szépségét
Megsúgni a szerelem gyönyörét
A szívig hatoló bánat szomorát
A mindig nevető koldus nyomorát

Leírni az Isten nagyságát
Szavakkal festeni a gyermekkor vadságát
Hogy a szüleim mennyire hiányoznak nekem
Leírni mindent. Mert ez az életem

Szeretek írni, gondolatokkal játszani
Így szeretnék én is jó embernek látszani
Leírni az életet, leírni a halált
Mindent, amit szívem e szép földön talált!!!

Lakatosné Bungó Ibolya

Verselek

Gyászban és a szerelemben,
Mélyen megnyílik a lelkem.
Fájó szavam, öröm-dalom,
A szívemben fészek vagyon!

Győzelmüket hajszoigatva,
Mint a mérleg két oldala,
Ide-oda, lengedeznek,
Bitorolják a lelkemet!

Annyi öröm, bánat fűzi,
Szívfájdalmam hegedüli,
Minden húrja úgy megreteg,
Könnyel tölti meg szememet!

Életemet küzdve járom,
A derűs holnapot várom,
Vígán vezet még a remény,
A Nap fényét szórja, elém!

Megélni kell az életet,
Álmok nélkül el nem mehet,
Ha megteszünk mindent érte,
Háladalunk, hogy megérte.

Németh Balázs

Kifejezés

A szavak egyre csak formálódnak bennem
Kifejezésmódja számomra mindaz mit eddig tettem
Öröm és kudarc jöhetett bármikor
Az irodalom velem volt
Írók, költők harcosok vándorok.
Egy üres papírlap nekem a világot jelenti
Még többet az, mikor azt valami betölti.
Elmém tiszta fantáziája
Kifejezés egy módja
Álmom néha lapra vetem
S így nem lesz mostoha.



Márkus Katalin
Segítséget kaptam...

Segítséget kaptam, megbecsülöm,
leírt gondolataim igazak,
ha botlanék, némuljon el szavam,
ha nem dicsérnek, ne is bántsanak!

Ha gondolatom írásra késztet,
nagy csatákat vívok a rímekkel,
valahogy mindig eltűnik egy-egy,
mint a csintalan, csibész, kisgyerek.
Próbálgatom rendbe szedni őket,
csatasorba állítom párosan,
de pajkosak, mindig szaladgálnak,
és én keresgélem őket morcosan.

Néha a szavak is tréfát űznek velem,
lehet bárányfelhők mögé bújnak,
onnan figyelik csorduló könnyem,
majd előkerülnek bűnbánó csendesen,
hogy fülemben újra duruzsoljanak,
szépen csengő rímekkel táncoljanak.

...és én újra írom verseimet,
melyek megnyugtatók lelkemet,
hisz segítő, gyógyító szándék
terelgetett az írás felé.

Fájdalmas volt, de már tudok írni
a nyíló virágról,
szépen daloló madárról,
a rónaságról,
fenséges hegyekről,
zúgó vízesésről,
emberekről, szerelemről...
Szívem, lelkem, dalol örömeiben,
érdemes volt várnom, remélnem,
papíromon szaporodnak a szavak,
a lapokból tán még könyv is lehet
egyszer, finom illatú, tartalmas.

Biz' messze állok a nagy költőktől,
árnyékuk nyomába sem léphetek,
Ők Isten fényében sütkéreznek,
én verseimmel híres nem leszek.
Képzeletem néha oly csapongó,
ugrál, mint a táncoló hangjegyek,
hol pokol bugyraiban szenvedek,
hol dalolva hódítom az eget.

Én minden leírt versemért hálás vagyok,
köszönöm az Úrnak, hogy ily segítséget adott.

Natali Sanders

Kedves tollam...

Kedves tollam, bátor társam,
hol nagyívű, hol mélabús,
midig csendes és figyelmes,
zilált gondolatokban húr.

Rezdül velem, kezem fogja,
a sötétben is átvezet,
könnyeimet felítatva
rajzolgat boldog szíveket.

Ötlet híján velem dohog,
koptatva kékes köröket,
majd firkant egy kis ibolyát,
szerezve nekem örömet.

Néma hangon eszmét cserél,
betűbe ontva válaszát,
s a papíron életre kel
kettősünk szőte versmadár.



Soósné Balassa Eszter
Talán majd lesz egyszer valaki...

Amikor elvonulva verset írok,
gondolataimba mélyedve elcsendesedem.
A csend szól olyankor hozzám,
vajon meghallom-e hová hív engem?

Az írás nekem a lélek menedéke,
lágý húron pendülő szép zenéje.
A vers pedig a lélek hangja,
lelkemből fakadó lágý dallama.

Minden versemben ott van,
lelkem egy darabja.
Belőlük részenként összeállok én,
és felgombolyodik életem fonala.

Az írás boldoggá tesz engem,
meggyógyít és felemel.
Ha kell szárnyakat ad,
mélységből magasságba mozdít el.

Lelkem húrjának lágý zenéje,
minden versemet átszövi.
Ha porszem is vagyok e világban,
hangom a Mindenség hirdeti.

Szavaim nem mindig tankönyvszerű rímek,
hisz az életünk sem az.
Egy, ami állandó...
minden szava szívből szóló és igaz.

Amíg a sorokat írom,
lelkem boldoggá teszem.
Talán az örömet és bűt kiírva,
másokon is segítetttem.

Telnek a lapok betűről betűre,
és telnek sorról sorra.
A fejemben tolongó sok gondolat,
apránként rákerül a kezemben lévő papírra.

A költőnek lelkéből fakad a verse,
lelke templomában is verssel imádkozik.
Verssel szeret, verssel mondja el bánatát,
versel temeti el magában, kit elragad tőle a halál.

Talán egyszer majd lesz valaki,
aki verseimet összefogja.
Kötetbe rendezi...,
vagy csak gyöngybetűkkel papírra veti.
Talán majd lesz egyszer valaki...

Kormány Gábor

Jön az írás...

Természetesen, könnyen jön a szó,
Jön, ahogy az eső a fagy a hó,
A gondolat nem perzsel, nem éget, mint a nap,
Egyszerűen csak fényt és meleget ad,
Nem keresem a szavakat, a hangokat,
Csak élem az életem, s repül felém a gondolat.
És csak jön, jön az írás,
Jön, akár gyermekből a sírás,
Vagy virágból az illat, jön, ahogy a szél,
A hang, a fény és él a költemény.
Hangszeremmel könnyen írom a verseket,
Illatot, hangokat, színt pergetek,
S miközben időm kereke forog,
Éjszaka is napot, fényt álmodok,
Hajnalpír méhéből születik a reggel,
Égni kell... örök szerelemmel!



Paréjné Erzsébet

Lelkem mélyéről

Az írás a szívből áradó fuvallat, mely megformálja a szavakat.
Számomra az írás igazi, fergeteges hullámvasút – amikor megérkezik az ihlet, magával ragad.

Néha még a betűkkel is harcolok: szenvedek, küzdök, csatázom velük.
A belső érzések és gondolatok sorban állnak, gyakran feltorlódnak.

Vannak napok, amikor roskadoznak a szavak; zakatolnak a fejemben.
Máskor csak kóborolnak bennem, s valamiért mégsem tudom őket leírni.

Ezt az egyensúlyt kellene meglennem.

Mégis, valami hatalmas erő írásra vonzza a kezem.

Ezáltal uralkodó vágy ébred bennem a szavak tengere iránt.

Így formálom írásaimat – van, hogy megszületnek,
máskor törlöm őket, és a szavak tovaszállnak.



Bonnie Marcelé

Ars poetica

A lélek, ha porban hempereg,
Talán egy vers mosdatja meg.
Mert felizzik bennem az érzés,
Nyugalmat hoz az írás, a felidézés.

Még fiatal gyermek voltam,
Mikor először a tavaszról daloltam.
Megérintett a látvány, az illat, a meleg,
Madárcsicsergéssel úzvén el a telet.

S határom azóta végtelenné tágult,
Mihelyst kék szemem a változó világba bámult.
Érintett azóta számtalan benyomás, érzélem,
Magány, öröm, bánat, halál, hit s szerelem.

Minden reggel sorok moccannak bennem,
Ki akarnak törni, nem hagynak nyugodni engem.
Aztán sorról sorra, mint kinek diktálnak leírom,
S ha lesz időm este, a félkész verset folytatom.

És akkor végre megnyugszik a lelkem,
Érzem a költészetben igaz baráttra, társra leltem.
S ha szellemem megérinti egy szó, egy érzés,
Kezdődik előlről, bennem újra éled a kísértés.

Már nem tudnék nélküle élni,
Leíratlan szavak, mondatok hiányában kellene hitetlenül félni.
Nem tudom akkor mi játszódna le bennem,
Remegne testem, zakatolna elmém, talán elhalna a lelkem.

Ezért vallom hittel: ha a lélek porban hempereg,
Csakis egy vers mosdatja meg.
S tündököl majd végre száz színben, fénylő eozinban,
Közben hallgatva poémám talán a világ szíve is megdobbán...

Varga-Ipacs Eszter

Szavak szárnyán

Az írás nékem szentély,
hol magamba nézek,
miközben körülöttem
a természet zenél.

Oszlopai betűkből szőtt sorok,
boltíve rímekből hajlik fölém,
s a csendben születő gondolat
templomi fénné érik bennem.

Itt oldódik fel a múlt:
minden könny és mosoly,
s a fantázia szárnyai
messzi tájakra repítenek.

Az írás vigasztal,
mint anya, ha szívem bánatos;
formál, hogy jobb legyek,
s szárnyat ad,
mikor álmaim felé indulok...



Györe Zoltánné

A vers hű szolgája

Leszek csendes hangszóró, megafon,
élők panaszát meg százszorozva magamon.
Szavaim szélként futnak e térben,
s visszhangozzák szívek mélyén a létben.

Ott vagyok, hol könny az arcra ül,
hol sóhaj a remény kapuján belépni készül.
S ha elfáradt a szó, adok neki szárnyat,
hogy átölelje azt is, aki magányban fázhatsz.

Leszek kút, mely tiszta vízzel felel,
ha szomorúság gyötör, írásom felemel.
S minden cseppben ott rezeg majd a fény,
mely sötétben is utat mutat, mint remény.

Nem hallgatok, ha igazság ég bennem,
nem folytom el, ha dallam lüktet véremlen.
Mert minden szó, mely bennem életre kel,
a szívekben virággá nő, és nem hal el.

Szavaim hidja, betű, palló, rím, és kötél,
minden sorban a szívem kísér.
Te, ki lapjaim közé lépsz nesztelen,
viszed tovább gondolatom versemben.

Mert ha a szív, szívet talál,
nincs többé távolság, csak megértés áll.
Az olvasó lépte halk áldás nekem,
mint szél, mi virágport visz a kertekben.

Lépkedek csendben a szavak ösvényén,
hol múzsa szuttognak a szavak ölnén.
Tudom, az Úr kezembe tollat adott hittel,
igaz szóval szolgáljak, ne földi dicsfénnel.

Fekete Ida Virág

Miért is írok verset

Már megint az ész feleselget
védtelen szívemmel.
Folyton provokálja,
gyenge szívem ostorozza.
Most éppen ezzel.
Mondd miért írsz te folyton verset?
hiszen láthatod, hogy nem megy?
Folyton ezt kérdezi tőlem.
Válaszul a szívem, súgja védekezően
Tudod ez olyan lelki kényszer...
Előttem egy üres papír, toll és ceruza...
Nem hagyhatom, hogy csak úgy
parlagon heverjen!?
Meglátom, - és azonnal írnom kell.
Gyönyörködve figyelem, ahogyan
a betűk szépen felsorakoznak,
szavak, majd mondatok lesznek...
Gondolataim által értelmet nyernek.
Hiszen a világon annyi minden van...
Másoknak is meg kell, hogy mutassam!
Tudod ez olyan lelki kényszer.
Írnom kell a természetről,
az évszakok szépségéről.
Virágról, mezőről, erdőről.
A fák lombja közt fészkelő
csicsergő madarokról.
Őzikékről, és a vadállatokról.
Hiszen az életben annyi minden van...
Mindenkinek meg kell, hogy mutassam!
Írnom kell a szépről, vidámról,
szeretetről és a jóságról.
A szomorúról és a búról.
Az emberi gonoszságról...
mert sajnós az életben az is van!
Írnom kell az érzésekről,
Szerelemről és vágyakról
Barátokról, és magányról

A hiányról, és az ürességről
Az elmúlásról és a gyászról.
Elnézést kérek, ha valamit kihagytam...
Hiszen az életben annyi minden van!
Üres papírom teleírtam,
Kifogyott a tollam,
Ceruzám hegye is elkopott.
Az eszem is megérti lassan,
Írnom kell, hogy a szívem
megnyugodjon!

Bocsáss meg nekem József Attila
Amiért nem tudok olyan szépeket írni,

mint Te! - A költők óriása, -
pedig ez lenne minden vágyam!
Neked is csak ezt tudom mondani!
Írnom kell, mert nálam...
Tudod ez olyan lelki kényszer.



Novellák



Horváth Edina Anna

A szavak ott kezdődtek

Az első versem nem a gyászról szólt. Nem is a halálról vagy a veszteségről. Az első versem róla szólt. Arról az emberről, akit szerettem, de akit nem szerethettem nyíltan.

Ő nem vállalhatott fel engem. Voltak szabályai, élete, falak körülötte, mégis minden sejtem vele akart lenni. Nem kellett volna szeretnem, mégis szerettem. Minden tiltás, minden hallgatás ellenére.

Nem mondtuk egymásnak, hogy szeretlek, nem tudtam neki elmondani, amit érzek, mert ő nem kérte, és nem is hallgatta volna meg. Amikor túlcsoordultak az érzelmeim, maradt a papír. Egy délután leültem, és csak írtam. Nem tervezve, csak jöttek a sorok, mintha rég bennem lettek volna. Egyik szó hívta a másikat, egyik érzés hozta magával a másik titkot. A vers tele volt tűzzel, akár csak én.

Nem tudtam, hogy ezzel valami elindul.

Az írás a csendem lett. A kimondhatatlané. A szívem sarka, ahol senki más nem járt. Minden újabb verssel kicsit felszabadultam, és mégis: ott maradt bennem ő. Aki sosem lehetett igazán az enyém.

Aztán abba maradt. Évek teltek el. El akartam engedni, legalábbis azt hittem. Azt hittem sikerül... az élet ment tovább, ...vitt új helyekre, új arcok közé, új fájdalmakon át.

Majd jött a gyász.

A veszteség már nem csak lelki volt, hanem végleges. Valakit, akit szerettem, örökre elvesztettem. Többet is. Nem volt több üzenet, nem volt több ölelés. Csak az üres helyek. A szavak azonban újra jöttek – most már mélyebbről. Máshogy égettek, máshogy sajogtak. Kínzóan.

Megint csak írtam. A fájdalom szét akart feszíteni, de megmaradtak a sorokban. Ott volt benne az emlék, a vágy, a hiány. Az írás már nem játék volt, és nem is menedék. Hanem maga az élet.

Azóta is írok. Mert vannak érzések, amelyek nem férnek bele a beszélgetésekbe.

Vannak szavak, amelyeket csak a papír bír el. Írok, mert muszáj. Mert ha nem írnám ki magamból, megmaradna bent ...

A verseim érzésekről szólnak, de nem csak nekem. Aki elolvassa, talán megérti: szeretni lehet titokban is, és gyászolni lehet szavakkal is.

A szavak ott kezdődtek. Egy titkos szerelemnél. És azóta is visznek engem. Versről versre. Sebről sebre. Reményről reményre.

Felső Tamás

A belső szél

Lelkem mélyén rejtőzik egy titkos forrás, melyből először néma sorok fakadnak. Nem hallható füllel, mégis visszhangzik bennem, mint egy ősi visszhang a sziklák között. Ez a hang, akárcsak egy láthatatlan kertész, szüntelenül ültet gondolatmagvakat lelkem termőtalajába, s én csak nézem, ahogy bontakoznak, szirmaikat kibontva a szavak virágaivá. Egy nem megfogható valami, ami formát ad a semminek, és egyre sürgetőbben, mintha egy halhatatlan folyó sodrása vinne magával, egyenesen a papír tengerébe.

S ahogy tollam táncol a lapon, érzem, hogy ez nem az én kezem, ami ír. Egy marionettmester ezüstsálakon mozgatja ujjaimat, egy csendes suttogás a porban, ami életre kelti a néma betűket. A versek kibomlanak, mint ősrégi tekercsek a feledés homályából, minden sor egy csillagösvény, melyen keresztül utazom. Ez a hang, ez a belső szél, szüntelenül fújja az ihlet vitorláit, s én engedem, hogy vigyen, a költészet végtelen csodás óceánjára.



Czirják Tiborné Móra Gyöngyi

Az írás az én oltalmam

Mit jelent számomra az írás? Ahhoz, hogy erre ne csak nagyvonalakban válaszoljak, a gyerekkoromig kell, hogy visszatekintsek. Főként azért, mert az én esetemben nem volt gyors folyamat a gondolataim, érzéseim írás formájában való kifejezése. Idő kellett megértenem mindazt, ami egy belső hang által meg kívánt szólalni általam. Sokkal több, mint a tölgyfahordóban érlelt whiskynek, aminek minden kortyában benne vannak nem csak az alapanyagok, a fa, hanem az érlelés helye is.

Kislány koromban nem igazán vonzott a babák vagy egyéb játékok világa. Azt gondolom, hogy a kellően nem értékelt gyerekek ilyenek: gyorsan válnak felnőtté, „kisöreg” lesznek és kizárják az életükből a játékosság örömteli élményét. A könyvek, a mesék, a papír misztikus illata viszont a kezdetek kezdetétől magával ragadott. Olyan volt számomra egy újság, egy könyv lapjának az érintése, mint a varrónő számára a legfinomabb selyem tapintása. Az iskola első osztályába készülve, egyedül, a lehető legnagyobb áhítattal, csomagoltam be a könyveimet, a füzeiteimet. Emlékszem a sötétkék csomagolópapír és a piros-fehér vignetták látványának a varázslatos és egy ismeretlen világ felé irányt mutató különleges érzetére. Szívesen ráírtam volna minden matricára a nevemet, mivel ekkorra már ismertem a betűket, de nem lehetett. Akkoriban és gondolom, ma sem, szerették a tanítók, ha a gyerek már birtokában volt a betűk ismeretének. A legfőbb oka az volt, hogy így nehezebben lehetett átadni a szépírás technikáját, mivel már, egy másik forrásból, képet alkotott a sajátos minta a tanuló fejében. Így azzal a titokkal kerültem az első osztály padjaiba, hogy számomra a betűk már régen a barátaim. Ettől függetlenül izgatottan vártam az írás órákat, s azt az időszakot, amikor a ceruza használatát felválthatta a tintával való írás. Már a tintával teli üveg és a vékony tollhegy látványa is a fellegekig repített. Nálam ritka volt a füzetlen ejtett paca. Ha mégis megesett, hogy elcsöppent a tinta, s ezzel megtörte a füzet tisztaságának a szentségét, azt nagyon nehezen viseltem el: egy világ tört össze bennem az adott pillanatban. Akkor még nem tudtam megfogalmazni, de ma már úgy gondolom, hogy a füzetlap fehérségét elrontító, oda nem illő maszat az írás méltóságteljes szépsége előtti tiszteletlenséget jelentette számomra.

Később, amikor már fogalmazásokat kellett alkotni, a legnagyobb hibámmá vált, hogy az én írásaim mindig túl hosszúvá sikeredtek. Kaptam is elég figyelmeztetést arra vonatkozóan, hogy a két oldal, az két oldal, s nem három, négy vagy egy fél füzet. Csakhogy nekem mindig volt mondanivalóm a tanár által megjelölt témával kapcsolatban, s ez a legtöbbször utat is akart törni magának a tollam által. Ebben az időszakban ez volt számomra az alkotás egyedüli öröme, nem is gondolva arra, hogy ez még egyszer a lelkem által többé is kiteljesedhet.

A gimnáziumi éveim alatt az olvasás ragadott magával. Éjjel, a takaró alatt, zseblámpával olvastam többek között, Victor Hugo „A nyomorultak” című kötetét. A sorok közt megbújni, miközben a szív megtelik melegséggel, a legszebb érzés volt, ami egy másik világot, a szelíd bűvőhelyet jelentette számomra.

Az érettségi után sok év telt el úgy, hogy eltávolodtam az olvasástól. Szinte csak magazinok kerültek a kezem ügyébe, felületes, inkább semmitmondó, mint értékekkel teli, tartalmas hírekkel. Hosszú ideig sodortak magával az élet könnyed vagy épp traumatikus történései. Több volt bennem a mások felé való megfelelési kényszer, mint az önmagam ismerete. A harmincas éveimben járva meghalt az általam valaha ismert, legszelídebb és legemberibb érzésekkel telt szívű, keresztapám. Haragudtam a halálra. Fogalmam sem volt az élet és halál örök körforgásának a törvényszerűségéről. Akkoriban ezek a dolgok meg sem érintettek. Csak a fájdalom. A visszafordíthatatlan veszteség miatti űr mélysége ordított

bennem. Ekkor írtam meg az első versem egy kockás füzetbe. Miközben szabad utat adtam az érzéseimnek, könnyebbé vált minden. Azt hiszem, megérintett a lélek szabadságának valós érzete: mint amikor kinyílik a kalitka ajtaja és a szabadon engedett madár a levegőben kék ég, a felhők felé száll. Éreztem, hogy az alkotás egy olyan világ, mely többé tesz, s elvezet önmagamhoz. Még született néhány vers, majd egy újabb nehéz élethelyzet által, hirtelen vége lett az alkotó kedvemnek. Már nem hittem magamban. A szűkebb és globális világom, változást akaró, nyitottságában sem. Az enyészet számára felajánlva, széttéptem a verssel teli füzetet és a szemétbe dobtam. Újra elhittem, hogy minden, ami vagyok, az értéktelen és sodródtam tovább a szürke mindennapokkal. Bár még mindig vonzott a könyvek, a papír illata, a tollak szépsége, de ennyi történt évekig. Azután megint jött egy váratlan élethelyzet általi robbanás. Ismét írni kezdtem. Spontán. Azt gondolom, az írásra nem lehet felkészülni. Az érzések csak jönnek maguktól, a lélek hangját megszólaltatva, s a betűk formát öltenek. Sok vers íródott általam abban az időben, ami gyógyító erővel hatott rám. Aztán ismét bezártam. Majdnem tíz évig a csendet választottam, míg megérkeztem a jelenbe. Ez az időszak számomra az önismeret és önfogadás időszaka volt, ami kemény belső munkát igényelt. El kellett odáig jutnom, hogy feltárjam a saját értékeimet és ne a mások elvárása irányítsa a cselekedeteimet. Fel kellett ismernem, hogy nem az a lényeg, hogy megtehetünk-e valamit, hanem hogy meg akarjuk-e tenni. Meg kellett értenem, hogy a döntéseink, az enyémeink is, nem a bíráink, hanem a tanítóink. Még egy elhibázott lépéstől is többé válunk, ha szembe tudunk nézni a tanításával.

Ez a hosszú út kellett ahhoz, hogy most hitelesen tudjak írni arról, hogy mit jelent számomra az írás. Az írás számomra oltalom. Az érzelmi és gondolati síkom összehangolt, harmóniájának a kivetülése. A megkeményedett szív el nem sírt könnyeinek betűk által megformált szófüzére. A tükör önmagamnak és mindazoknak, akik értéket látnak benne. A hang, mely hangtalan, mégis megszólal a mindenségben. A gyógyulás, az öröm, a fájdalom, a szárnyalás érzetének szavak általi megfestése. Az írás számomra az anyagi síkú ember és a fénnel teli, misztikus lélek közös, gyönyörű munkája: az élet csodájának gyöngybetűs himnusza.



Kovács Attila

Álmatlan éjszakákon

Nehéz megfogalmazni dolgokat,
hogy az ember kísértésbe ne essen, és maradhasson alázatos istenfélő lélek.
Unalmas sem szeretnék lenni,
dicsekvő sem, vagy mintha kivételes lennék.
Ez a folytonos szöveg folyam,
nem is az én világom.
A versekben rímekben kapok,
érzek lüktetést, vehetek felszabadult lélegzetet.
Kitárult szívvel osztogathatom szét, mit én is úgy kapok.
Fájdalmaim, gondjaim, az emberek földi dolgait feszítem papírra,
néha könnyezve, vagy az örömeim, hálám, vágyakozásaim
és a teremtett földi világ szépsége,
zümmögése ragad magával.
Hű társam, párom, feleségem régi segítőm.
Az álmatlan csendes éjszakákon száguld igazán a képzeletem, egyfajta lelki
csendességben,
épülnek fel bennem a betűk, szavak, gondolatok,
és próbálják helyükre rendezni magukat.
Hogy az eredmény mi, alkotás,
mű, vers, próbálgatás, vagy szárnyalás?
Mindenesetre rég kezdődő dolog
volt nálam az irkálás. Gyerekként szerettem falni a könyveket, no nem késsel villával, csak
megszokottan.
könyvtári belepővel, vagy zsebpénzből boltból cipeltem
az olvasnivalót. Regény, történelmi,
tudományos mindenfélét böngészttem.
Tinédzser koromban változás történt azzal kapcsolatban, hogy a
beat, rock és blues műfajú zenék,
disco slágerek megjelentek az életemben. Lázadó kamasz korszak,
inspirálta érzéseim leírását,
versbe, dalszövegekbe. Ezek lapulnak még valamelyik polcon,
néha porolgom őket.
Fiatalság szerelem tartja a mondás. Részem volt belőle örömben bánatban bőven, minden,
csalódást segített átvészelné az írás,
egyfajta gyógyszerként hatott a léleképülésben.
Elröppent az idő gyorsan, velem öregedett minden és én öregedtem mindennel.
Lehiggadtam olyan elfogadóvá az elmúlás gondolata felé, mint aki tudja nem volt hiába
semmi,
mert van egy erős reménységem, kinek gondviselő kezét magamon érezhettem,
Mindig hála tölti be szívem,
beszélek hozzá írok neki éneket.
Táplálék lett, körülményeket adó, szükséglet.

A Teremtő Isten Áldjon meg minket!

Vizkeleti Erzsébet

A madaraknak is vannak történeteik

Volt egyszer egy kislány, aki egy gazdagon termő rizsföldek között megbúvó tanyán éledgett, ahol a házakat kilométerek választották el egymástól. A tanyasi házak csendben hallgatták az idő múlását, mint akik már mindent láttak. A kislány szerette volna meglesni titkukat. Sokat üldögélt a kanális partján, vagy az öreg diófa alatt, kezében ceruzával és egy kopott füzetlapokból összefűzött könyvecskével. Nem igen volt társasága, csak egy nagyobb testvére, aki gyakran kinevette. Barátai sem értették igazán, miért suttog magában, vagy miért nevet fel hirtelen, amikor senki sem mondott semmit. Ő nem játszott hangosan, nem kérdezett sokat, inkább figyelt. Minden rezdülést. A szél hangját a fák között, a lehulló levelek röppályáját, a háztetőkön ülő varjak vitatkozását, vagy a nagymamája kezének ráncait, amikor kenyeret szelt. És ezeket a megfigyeléseket, ezeket a néma titkokat ő mind leírta. Nem azért, mert valaki kérte. Nem is azért, mert úgy gondolta, fontosak. Inkább azért, mert úgy érezte, ha nem írja le őket, eltűnnek. Vele együtt.

Később a család beköltözött a kisvárosba, egy kis parasztházba, de a nagyszülők továbbra is ott éltek a tanyán, ahová a kislány mindig visszavágyott és töltötte ott az akkor még hosszú iskolai szüneteket. Imádott ott lenni, szívta magába a csendet és a nyugalmat, ami nagyon is kellett a későbbi megpróbáltatások elviseléséhez. Már az általános iskola felső tagozatába járt, amikor egy szép napon találkozott egy idős tanárral, aki egykor irodalmat tanított, sokat publikált is, neve volt a városban, sőt, még díjakat is kapott. De az évek elcsitították benne a vágyat. „Az írás csak önmagunk árnyéka” - mondogatta. Már nem írt. A könyveit elajándékozta, írógépét letakarta. Egyedül maradt, mint egy könyv a polc legfelső sarkában. A lány és az öreg egy napon tehát találkoztak. Nem véletlen, nem is sorsszerű volt az ő találkozásuk, egyszerűen csak megtörtént. A lány ugyanis véletlenül elejtette a füzetét, amikor túl gyorsan állt fel a parkban lévő egyik padról és a szél elsodorta. Az öreg éppen akkor sétált arra, meglátta a papírokat, és felvette. Ennyit tudott elolvasni: „*Ma a madarak olyan csendben vannak, mintha olvasnának valami izgalmasat az égen. Talán nekik is vannak történeteik.*” Az öreget megállásra készítette ez a két sor. Olyan sok éve nem olvasott ilyen mondatokat, amelyek elértek volna a szívéig. Megszólította a lányt.

- Szóval írsz. Ez több annál, mintha csak beszélnél - mondta mosolyogva.

Attól a naptól kezdve minden csütörtökön találkoztak a parkban a nagy gesztenyefák alatt. A lány felolvasta, amit írt, az öreg pedig hallgatott. Néha kérdésekkel faggatta a lányt.

- Miért ezt írtad le? Miért így írtad le?

A lány vállat vonva felelgetett.

- Mert ha nem írom le, olyan, mintha nem is történt volna meg. Az írás olyan, mintha láthatóvá tenném azt, ami csak bennem létezik - mondta egyszer a tanítónak.

Az öreg lassan újra elővette régi jegyzeteit. Egyik este még az írógépről is lekerült a takaró... Már nem a világért írt, nem a dicsőségért. Hanem a gesztenyefák miatt, meg a madarakért, és azért a gyermekért, aki emlékeztette arra, amit ő is tudott, csak már elfelejtett. Az írás nem tett, hanem létállapot. Az ember néha csak akkor tud igazán lenni, ha ír.

Egy évvel később az öreg meghalt. De a lánynak hagyott egy üzenetet, egy régi, gyűrött papírlapon tintával írt sort, amit már régóta őrzött, de eddig várt arra, akinek örökül hagyhatja.

„*A szavak néha odáig visznek, ahová a lábaink már nem képesek eljutni.*”

A lány sírt. Azután leült, elővette a ceruzáját, és odaírta alá a következő sort.

„*De ha valaki egyszer elindult, más is követheti őt.*”

És így kezdődött a második történet. Mert aki ír, sosem marad egyedül, csak halkan továbbadja azt a fényt, amit egyszer ő is megkapott.

Sok év telt el. A lány felnőtt lett, nagyvárosba költözött, lett szép családja, de a sors mégis úgy hozta, hogy a sok munkával és magánéleti problémával eltelt hosszú évek után, egyedül maradt egy tetőtéri lakásban, ahol egyetlen ablak nyílt az égre. De neki elég volt az az egy ablak is. Kedves foglalkozását, a tanítást befejezve igazi író lett, persze nem a hírnév miatt, és nem is a könyvek miatt. Hanem mert nem tudott máshogy élni. Minden reggel leírta azt, amit álmodott. Minden este, lefekvés előtt, papírra vetette azt, amit nem tudott elmondani senkinek. A történetek nemcsak őt tartották életben, hanem másokat is, olyanokat, akik magányosak voltak, és nem tudták, hogy valaki már megírta az ő gondolataikat is.

Egyszer, egy esős napon, amikor a világ különösen szürkének tűnt, levelet kapott. Egy gyermek írt neki, valahonnan messziről.

„Nem tudtam, hogy én is leírhatom azt, amit érzek. A könyve miatt kezdtem el írni.”

Az idős hölgy ekkor megértette, hogy az írás nem más, mint továbbadott csend, amelyben életre kelnek és mások számára is érthetővé válnak a gondolataink és érzéseink. Talán még reményt is tudunk nyújtani másoknak sorainkkal. Az írás valami olyan, ami túlnő rajtunk. Egy fény, amit nem csak magunkért gyűjtünk meg, hanem azokért is, akik még csak keresik az ösvényt. Amikor aznap este leült írni, csak a következő gondolatot jegyezte fel a naplójába.

„Aki ír, nem a világot változtatja meg. Csak emlékeztet rá, hogy milyen lehetne.”

Még ma is bennem él ez a kislány, akinek végtelenül hálás vagyok a kitartásáért és azért, hogy leírta és továbbadta álmait. Mindig megvolt benne a kíváncsiság a jelentéktelennek látszó dolgok iránt is. Neki köszönhetem, hogy ma az vagyok, aki. Amikor nagyon elszürkül a világ, hozzá fordulok vigaszért. Mindig meg tud vigasztalni.



Klotz Mária

Lélekbúvár-irodalom

*„Játszani a szavakkal jó,
fűzérbe fűzve
a léleknek megnyugtató.” (Klotz Mária)*

Irodalom azóta létezik, amióta ember van. A benne rejlő közlési vágy minden korban megnyilvánult.

Az irodalom szavakkal alkotott művészet., egy közösség írott műveinek az összessége. Az ember számára olyan kifejezési eszköz, amivel közvetítheti értéseit, gondolatait, ezáltal nemcsak magának, de másoknak is örömet szerez, élményeket nyújt. Egyfajta kulturális gyűjtőrendszer is, mert az adott kor rajzát, jellemzőit foglalja össze, így megmarad az utókor számára. Egy adott időszak hagyományait is megőrökíti.

Az irodalom tanítómester is. A kultúra egyik ágaként az általános műveltség része, ezáltal ismeretet ad át. Szépirodalomra és szakirodalomra bontható. A szakirodalom tudományágak sajátosságait foglalja össze, a szépirodalom a szó művészete, művészeti szándékkal írott szavak együttese.

Az irodalmat olvasni szokták, de már hangzó formában is „fogyasztható”. Egy könyv olvasása során az ember azonosul magával a tárggyal, aminek illata, állaga van, megfogható, lapozgatható. A benne levő tartalomról nem is beszélve. Annak elsajátítása során szárnyalni kezd a képzelet, és ez az, ami miatt egyedi. Nincs mögötte képszerűség, az ember fantáziájára van bízva, mit él át általa. Kinyílik a világ, így az agy is működésbe kezd. A lélekre nagy hatással van az olvasott és elképzelt szöveg, ezáltal fejlesztő hatású is. Gyógyszer, gyógyír a testnek, a léleknek! Szomorúság ellen a legjobb terápia. Az olvasó azonosulni tud a leírt tartalommal, főhőssel, szereplőkkel, mondanivalóval, így már nincs egyedül gondjával, bajával. Lefoglalja magát, ezáltal nem foglalkozik annyit a fájdalmával. Szabadidejét jó dologgal tölti, és még gyarapodik, feltöltődik, lélekfejlesztéssel foglalkozik.

Az irodalom örömet is okoz, hiszen befogadása pozitív hormonokat termel, aha-élményt biztosít. Esztétikai hatásáról nem is beszélve, fokozza a szépérzékét, gyönyörködtet. Tovább gondolásra serkent, hiszen még sokáig elmélázik a befogadó az olvasott tartalom hatásán. Az irodalom segítségével jobban megérti a világot, kérdéseket fogalmaz meg önmagáról, amelyekre a választ talán éppen egy versben, vagy prózában találja meg.

Az irodalmi nyelv egy sajátos nyelv. Benne van az alkotó tehetsége, kifejezési formája, stílusa. Költői képekkel teszi élvezetessé az általa kínált „terméket”, amit aztán a „fogyasztó” élvezni tud. Szórenddel, szóképekkel, sajátos mondatszerkesztéssel, ritmussal teszi gazdagabbá képzeletvilágát, fejleszti nyelvét.

Az irodalom formája szerint verses vagy prózai, tartama szerint műnemekre bontott (líra, epika, dráma), eredete alapján népköltészet vagy műköltészet. Kínált választéka azért is különleges, mert rajta keresztül egyfajta bizalmi kapcsolat alakult ki alkotó és befogadó között, ami az ember lelkére, belső világára hat. Párbeszéd zajlik közöttük. *„A könyvet mindig ketten alkotják: az író, aki írta, s az olvasó, aki olvassa.”* – írta Kosztolányi Dezső. Milyen igaza van, hiszen az adó és a vevő is működésben van a kommunikációs kódokon keresztül. Utóbbi a nyelvezet, az írott szöveg.

Örömszerzés, önkifejezés, terápia... és még sorolhatnám. Igen, mindegyik benne van. Olvasni jó, a léleknek megnyugtató. Általa nemcsak a test, de a lélek is fejlődik, a szellem is épül.

Tanulmányom végén egy kicsit személyes vizekre evezek az irodalom, az alkotás kapcsán, hiszen én is írok verseket, prózákat. Világunkban annyi apró csoda, természeti szépség tárul elénk, csak fel kell fedeznünk, meg kell látnunk azokat. Ezeket kutatom, szemlélem, miközben képzeletem ide-oda csapong. Verseimbe beépítem a látott szépséget, megélt élményeket. Imádom a szavakkal való játékot, amely során bensőm kitárulkozása mellett egyfajta szárnyaló szabadságot érzek. Az írás mindennapjaim részévé vált. Amióta ráéreztem hatékony varázsára, azóta egyfajta belső kényszert is érzek, hogy a bennem feltornyosult szikrák kitörjenek. Bármilyen hatás ér, kibuggyan belőlem. Kiírom magamból minden gondomat, bajomat, fájdalmamat, de ugyanígy örömet, boldogságomat, pozitív élményemet, emelkedett állapotomat is. Egyfajta lelki terápia számomra. Igen, az önkifejezés eszköze lett, hiszen néha hiába fogalmazok megadott témákra, zenére, képre, szavakra, mégis magamat adom, saját bensőm fejeződik ki a sorok mögött. Imádom ezt az alkotási folyamatot, mert lelki virágzást okoz. Sok-sok léleksziromból merítkezem, de a végére összeáll a lelki virágcsokor, amelyet vagy befogad az olvasó, vagy nem. Igyekszem a lélekre hatni, hiszen akkor éri el célját egy-egy vers vagy próza. Általában este írok, a frissen írt darabjaimat még egy éjszakára félreteszem, és általában még reggel lelket lehelek belé. Munkáimban egyfajta formai rend uralkodik, igaz, kedvelem a szabadversben való fogalmazást is. Fontos számomra a szavak formálása, a nyelv eszközeivel való játék, időnként a képszerű kifejezőmód. Mindig sodrásban vagyok, a képzeletbeli hullámok fel- és ledobálnak, de ettől szép az alkotás folyamata.

A körülöttem levő világ apró pihéit, de óriás bombáit is imádom beszippantani, zörejükbe ámultan beleremegni. Közben elmélázom azon, milyen jó, hogy felfoghatom, magamévá tehetem azokat. Egy kiáltás a távolból, egy harangkondulás, vagy épp a közelből egy üvegreccsenés, talán egy lágy suttogás, mindig felvidít. Az is lehet, hogy elszomorít. Egy biztos: hatást váltanak ki. Egy madárfütty trillája, vagy egy mennydörgés durranása, egy lágy eső piánója, vagy az autóduda kellemetlen robaja –mind-mind az élet részei, ezért jó ezeket hallgatni, magamban érzékelni. Egy jó festmény mondanivalója, sőt a muzsika hangjai is hatnak, de még mennyire! Átjárnak, mint a napfény! Mint a levegő! Ha meglátom, milyen csodálatos egy kép színvilága, cselekménye, fényei, formavilága, vagy meghallom, milyen fölbemászóan szólnak egy zene hangfoszlányai, és építenek libabőr-ívet a lelkemben, egyből beindul bennem a mozgás, a ritmus, a képi látás, a verselési vágy! Hát így születnek a saját, zene és képek hatására írt verseim. A szavakkal játszani jó, a lélek számára megnyugtató!

A lélekbúvár-irodalom számomra az élet! Élek is általa.

Urbán Judit

Gondolataim az írásról

*“Az amatőr akkor ír, amikor kedve van hozzá, a profi akkor is, amikor nincs.”
Esterházy Péter*

Számomra az írás a legszebb, legkreatívabb hobbi a világon. Még nincs olyan rég, amikor először tollat fogtam a kezembe. A legérdekesebb az, hogy akkor nem is volt olyan esemény az életemben, amely kiválthatta volna ezt a fajta tevékenységet, de magára a készítés érzésére, a vele járó ismeretlen izgalomra, a napszakra, minden hangra emlékszem. Öt éve volt, kora nyári este, az udvaron ültem a hűvösben, hallgattam a madarak édes énekét, megleptek régi emlékek, könnyes szemmel mosolyogtam a jón, sirattam a rosszat, néztem az elnyúló árnyékokat a ház falán, melyen a lemenő nap sugara felrajzolta a világot. Csak azt vettem észre, hogy a gondolataim megváltoztak, az érzések egész más formát öntenek,

- írtam magamban a hangulatot. Aztán megtettem papíron is, gyorsan, mielőtt el nem száll az ihlet.

Így születtek az első verseim. Minél több lett, annál boldogabb voltam, a visszajelzésektől talán kicsit merészebb is. Már nem csak egyszerű versek születtek, virágról meg napsütésről, hanem elgondolkodtatóbb, nehezebb súlyú, - a szerelemről, a világról, a halálról, háborúról, örömről és szomorúságról is szóltak a soraim.

Azt mondják: az írás tükör. Igen, megváltoztam. Szókimondóbb lettem, egész más szemmel nézem azóta a világot, észreveszem az apró csodákat, jobban tiszteltem az érzéseket, és talán jobban is fáj a rossz, a békétlenség, a hazugság.

A versek után novellákkal próbálkoztam. Egész más világ, észrevettem, hogy sokkal jobban nekem való. Ezek a történetek kitaláltak, bár sok született saját élményből is, főleg a nagyszülős írásaim. Nagyobb terjedelemben jobban szeretek írni, nem érzem azt a kötöttséget, mint a versekben. Ilyenkor aztán szabadon szárnyalhat a képzelet, beleélhetem magam a történetbe, belebújhatok a szereplőim karakterébe.

Minden írásomat nagyon szeretem, jó visszaolvasni régieket, ilyenkor néha elcsodálkozom, hogy, jé, te jó ég, ezt én írtam? Igen! Minden írásnak más a hangulata.

Hogy miért írok? Talán azért, hogy gondolataimmal örömet szerezsek, rámutassak dolgokra, kicsit felhívjam a figyelmet a szépre. Egyben óriási felelősség, hiszen az én gondolatom másnak nem úgy jön le, nem azt jelenti, mint nekem, amikor leírtam.

Írásaim bármelyik napszakban születnek, régebben sokkal többet írtam éjjel, ma már mindig szárnyalnak a gondolatok, életem részévé vált ez a fajta alkotás. Igen, annak tartom. Mi, akik írunk szavakkal festünk ezernyi gondolatot, tollunk, mint az ecset siklik a papíron. Ha csak egy embernek is tetszik, nekem már öröm. Jól esik minden dicséret, minden kedves szó, amellyel alkotásomat értékelik, feltölt és megerősít.

Spiró György gondolatai mindig előttem lebegnek:

“Nem szokom le az írásról, amíg lehet írni, addig csinálom, mert jó csinálni. A művet létrehozni jó, mert közben nagy kalandok várják az embert.”

“Az amatőr akkor ír, amikor kedve van hozzá, a profi akkor is, amikor nincs.”

lochom Zsolt

Nyomot hagyni...

Az ember, amíg fiatal, olthatatlan vágyat érez magában arra, hogy kifejezze önmagát. Szavakban, tettekben, vagy éppen versekben. Jó érzés leírni a kimondhatatlant... Egy napon teherbe ejtett a Múza, ezért szülnöm kell az év minden napján. A versek, a gondolatok, a mesék bár megszülettek, csak akkor maradhatnak életben, ha foglalkoznak velük, ha olvassák őket.

Tudjuk, hogy nincsenek jó vagy rossz gyerekek. Sejtjük, hogy az ember mindaddig fiatal marad lelkiekben, amíg mer gondolkodni, amíg lemeri írni gondolatait. Aki vállalja, hogy szavakból hidat épít önmaga és mások között, sosem marad teljesen egyedül.

Általában akkor írok, ha boldog, vagy ha csalódott vagyok. Szerencsés ember vagyok, mert az élet minden apró szépségének tudok örövendeni, boldogsággal tölt el, hogy élhetek. Ugyanakkor gyakran vagyok csaló, csalódott, megcsalt és csálthatatlan...

Csaló vagyok! Mosolyt próbálok csalni arcodra. Szavaimmal trükközöm, elrejttem a könnyeket a sorok közé, hogy te inkább a derűt lásd. Mert a vers nem mindig vallomás – néha tükör, néha álca, máskor kinyilatkoztatás.

Akt, portré, táj vagy csendélet – minden csak a szavak vonalvezetésétől függ! A betűk ecsetvonások, a rímek finom árnyalatok, a ritmus pedig maga a lélegzet.

Fény és árnyék, sötétség és világosság, öröm és szomorúság, mosoly és derű, türkiz kíváncsiság, gyermeki hit – egy pár szín palettámról. De ott a fekete is, a kétely, a csönd, a veszteség. És ott a fehér, a tiszta lap, amely minden nap újra várja, hogy beteljen.

Minden sor egy kísérlet arra, hogy kimondjam, amit a világ másképp nem enged: hogy az ember a sebezhetőségében is szép, hogy a gyengeség erővé válhat, és hogy a pillanat, amelyben élünk, örökkévalóvá tehető, ha egyszer valaki leírja.

Ez az én ars poeticám: szülni a szavakat, gondozni a mondatokat, elengedni a verset, mint gyermekemet – és remélni, hogy valahol, valakiben otthonra talál.

Mert minden írás egyszerre vallomás és ima. Vallomás arról, hogy ki vagyok, és ima azért, hogy aki olvassa, megérinthesse benne önmagát. Nem tökéletes szavakat keresek, hanem igazakat. Ha e sorokból csak egyetlen mosoly, egyetlen gondolat, egyetlen reménysugár átszivárog valaki lelkébe, akkor már beteljesítettem, amiért írnom kellett.

Ezért írok, ezért vagyok költő: hogy a szavak által átörökítsem a szív rezdüléseit, és nyomot hagyjak a mulandó időben.

Garami Nelli

A SZAVAK SZÁRNYÁN

Ó, szavak! Ó, betűk! A betűkből állnak össze a szavak, a szavakból a mondatok, a mondatokból pedig a történetek.

Nagyon szeretek írni, főleg rövidebb novellákat meg százszavas történeteket. És hogyan is kezdődött ez az egész? Honnan az íráshoz való vonzalmam? Ha őszintén akarok válaszolni ezekre a kérdésekre, vissza kell mennem gyerekkoromba. Az első dolog, ami mindenképpen összefügg az írás szeretetével, az az olvasás iránti szeretetem. Szüleim már egészen kicsi korom óta könyveket vásároltak nekem. Nagyon szerettem olvasni, ez a mai napig sincs másképp. Otthon nagyon gazdag könyvtárunk volt, a szülők rendszeresen vásároltak könyveket. A sok olvasásnak köszönhetően nem is csoda, hogy az iskolában a magyar nyelv és irodalom a kedvenc tantárgyaim közé tartozott. Sok osztálytársammal ellentétben én kimondottan szerettem fogalmazásokat írni. És itt kezdődött minden...Hetedikes koromban beküldtem egy járási lapba egy rövid kis tudósítást egy iskolai kirándulásról. A cikk megjelent a lapban és amikor megláttam nyomtatásban azt a nyúl farknyi kis cikket, alattam a nevemmel, a boldogságtól madarat lehetett volna fogatni velem. Ettől kezdve rendszeres tudósítója lettem több lapnak is. El is határoztam, hogy én bizony újságíró leszek. Fel is vettem az egyetemre újságírói szakra, de két év után megfutamodtam és idő előtt befejeztem tanulmányaimat. Ezt a lépésemet a mai napig bánom...Munkát kellett keresnem, kaptam is egy nevelőnői állást egy siket gyerekek bennlakásos iskolájában. Később aztán egy általános iskolában kezdtem tanítani. Letanítottam húsz évet. Természetesen egész idő alatt írogattam. Novellákat, verseket, történeteket, többségüket beküldtem néhány szerkesztőségbe is.

És hogy mit ad nekem az írás? Megnyugvást, elégedettséget...Akár gyógymódnak is mondhatnám, hiszen a szavak szárnyán messzire repülhetek saját fantáziám szárnyain. Az írás segít, ha rosszkedvű vagyok vagy szomorú, de akkor is, amikor jókedvem van és boldog vagyok. Az írás felszabadít, gátakat tör, felel...

Hozzátenném még: ha nem írhatnék, boldogtalan lennék, hatalmas űr tátongna bennem, hiányérzetem lenne...De így, hogy írhatok, amikor csak akarok, amennyit csak akarok és amíg csak bírok és tudok, addig boldog vagyok...



Hoffman Ottóné

Az írás szeretete

Gyermekoromban a könyvek voltak a legjobb barátaim. Még mások a kertben szaladgáltak, én a szoba sarkában kuporogtam és a könyvem fölé hajoltam. Éreztem, hogy a lapok között van elrejtve a világ összes titka. A szavak varázslatosak voltak számomra, általuk eljutottam mindenhova. Más világban jártam, ahol a szívem szabadon álmodhatott. Mikor felnőttem és szerelmes, a férjem szemében olyan melegséget láttam, hogy elkezdtem verseket írni.

A gyermekeim születésének csodáját papírra vettem, olyan volt, mint egy fénykép, ami megőrzi az időt és taníthat is.

Aztán jöttek a viharok. Betegségek, hosszú éjszakák, amikor a csend már nem békés volt, hanem súlya volt.

A férjem ápolása közben az írás új értelmet nyert, nem csak emlékeket őrzött, hanem erőt adott. A gyász mélységeiben ott voltak velem a gyógyító mondatok, melyek újra megtanítottak lélegezni. De a legnagyobb fájdalom akkor érkezett, amikor az unokám balesetett szenvedett. Az élet megállt egy pillanatra.

Megszülettek az újabb verseim.

Őszinték voltak, nem tökéletesek.

A fájdalom, a remény, a szeretet mind ott volt bennük.

A szavak vigasztaltak, mint egy ölelés, amit nem lehet látni, csak érezni.

Ma már tudom, az írás nemcsak szeretet, hanem számomra az élet.

Egy fonal, mely összeköti a múltat a jelennel, a boldogságot a veszteséggel, a gyermeki álmokat a felnőtt valósággal. Minden mondat egy lélegzet.

Amikor leülök írni a csend már nem üres, tele van emlékekkel, arcokkal, nevetéssel, könnyekkel.

Tele van az élettél.

Ebben a csendben a világ elhalkul, megszületik valami örök.

Hisz az írás nem csupán vigasz, hanem híd az emberi lélekhez.

A betűkben ott dobog a szív, ott suttog a remény, ott ragyog a szeretet, amely nem múlik el soha.

Köteles Ilona Duka

UTOLSÓ ÚT...

Kellemes vasárnap reggel volt. Hétágra hullott a nap sugara, a tavasz illata átölelt szívet, lelket. Megkondult az öreg templom nagy harangja, csak úgy zúgott levegőt hasítva, mintha jelezne, külön jelezne valamit. Már pedig azt mindenki tudta, hogy a harmadik harangszót követve kezdődik az istentisztelet a templomba.

Valakinek mégis a harangszó mást, mást is jelentett. Valami újat. Valami ismeretlent, egy kezdetet vagy egy véget.

Mérgesen megcsörgött a telefon az irodában. A diszpécser fogadta a hívást, papírt, tollat vett elő és úgy tett, mint én, amikor le akarok valamit jegyezni, le akarom gondolataim írni, nem tudok tovább várni. Azonnal le kell írni, hogy egy szó se vesszen el. Szinte kényszerítenek a sorra váró gondolatok, és miután az írást még át sem olvastam, már megnyugvást érzek a lelkembe, de nem azért, mert "túl vagyok rajta", hanem azért, mert elrepültem egy másik környezetbe, egy másik világba, és onnan érkeztem vissza.

A diszpécser, miután lejegyezte a kérés adatait, visszaolvasta, hogy tévedés ne legyen, mert ez egy szolgáltatás teljesítése iránti kérelem, ehhez pedig szolgáltatási díj is társul. Az ügyeletes megköszönte a megkeresést, elkészönt és letette a telefont.

Alig telt el néhány perc, újból kezébe vette a telefont, és bepötyögte a személyszállító taxisnak a címet és a nevet a szolgáltatás teljesítése érdekében. Az adatokat mindig visszakérdezve egyeztetik, hogy tévedés ne legyen.

A taxis megállt a Damjanics utca háromszám alatti ház előtt, mert odaszólt a megrendelés a személyszállításra. Kis szállt az autóból és végignézett az épületen, melynek bejáratí kapuján volt a kapucsengő. Becsöngetett egyszer... majd még egyszer. A kapu kinyílt automatikusan, és a taxis óvatos lépésekkel közelítette meg az ajtót, amelyen a megrendelő neve volt írva.

Eszter néni lassan odatípett az ajtóhoz és kinyitotta. Miután a sofőr tisztázta, hogy jó helyen jár, belépett az ajtón. Eszter néni keveset beszélt, de a lényegét mindig elmondta. Bemutakoztak egymásnak.

Várható volt a taxis részéről, hogy elindulnak, de nem... Mintha vártak volna valakire vagy valamire. Az asztalon egy kígyóbőr utánzat külsejű kékításká, a bútorok fehér lepedővel letakarva. Semmi nem látszott ki a lepedő alól, de azért rend és tisztaság volt mindenhol.

A sofőr szemével kísérté Eszter néni mozdulatait, aki végigsimogatta kezével a lepedővel letakart bútorokat, becsukta az ablakot és kezébe vette az asztalon várakozó nagyobb méretű kékításkáját, majd a taxis felé fordult, és csak annyit mondott: „Indulhatunk.”

A kijáratí ajtónál megfordult és hátranézett, majd kilépett a lakásból és elindult. Beültek a taxiba és Eszter néni megadta a címet, ahova a szállítást kérte. Helyben szállítás nem lehetett túl drága, de azért díjjal járt.

Nem sokat utaztak, amikor a taxis megállt és jelezte: „Megérkeztünk.” Mindketten egy nagy épület előtt, hatalmas bejáratí ajtó előtt találták magukat.

Eszter néni kinyitotta a nagy kézitáskáját, kivette belőle a szállítás kiegyenlítésére szánt összeget. A pénz több volt a díjnál, de Eszter néni szigorúan elutasította a visszafizetés szándékát a sofőrnek: „Tartsa csak meg” – szólt kissé elcsukló hangon.

Mindketten az épület felé indultak, melynek homlokzatára nagybetűkkel volt írva: SZOCIÁLIS OTTHON. Eszter néni kilencedik ikszét élte, senkije nem volt, saját maga döntött életéről, és ezt a néhány szót még elmondta kísérőjének, aki a meghatottságtól nem tudott szóhoz jutni, de szó nélkül megölelte Eszter nénit és becsöngetett a kapun.

Senki nem jött Eszter néni elé, de az ajtó kitárult, és Eszter néni még egy hátrapillantás után belépett azon a kapun, amely nagy zajjal csapódott be utána, és amely soha többé nem nyílt ki Eszter néni számára, nem lépett át rajta.



Schlager Anikó

A betűdoktor

Hogyan is kezdődött? Még nincs egy éve. Drága párom életünkből kilépett. Nem választotta, egy rettegett kór vitte el, s mi végig néztük, hogyan múlik el. Tettük a dolgunk, támogattuk, szerettük, a másvilágba átsegítettük. Mély csöndet, tátongó űrt hagyott maga után...

Félig belehaltunk mi is e sokk után. Sirató énekekkel próbáltam túlélni, a fájdalmat magamból kiénekelni, róttam az erdőt, tettem a dolgom, míg egyszer csak egy őszi hajnalon akkora volt a fájdalom, hogy fogtam egy lapot, és sorok tódultak ki tollamon:

Öröklét

Mint suhanó árny a fénybe
megkopott tested tenyerünkbe véve
féltő szívünk ólomnehéz szárnyán
átléptél a fénybe-többé nem vagy már.
Nagyra nyitom szívem, tátong az űr:
kereslek.
Jeleket remélve, ölelésed kérve
megyek előre: de merre?
Félem hiányod.
Aggódó, féltő, biztató, szerető, nevető, ölelő lényed
sehol sem találom.
Oly messzinek tűnsz, már alig emlékszem,
milyen volt megbújni lelked szegletében.
ölelő karod megvédett mindentől,
biztos bátya voltál végtelennek hitt mezőn...

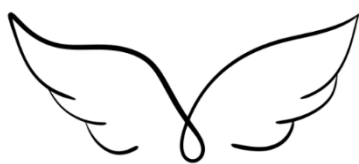
Feloldódtál a fényben, az örök szeretetben,
égi mindenségben, határtalan szépben.
Fond körbe szívünket, ölelj át bennünket,
védelmező aranyzárral kösd össze lelkünket!

Miközben törtem a fejem a szavakon és hagytam a sorokat kiáradni a belsőmből a lapra,
fájdalmam fokozatosan enyhült, újra olvasva irományomat a bennem lévő feszültség is
egyre csökkent, végül béke járt át, megnyugvás és eltűnt a sorssal való hadakozás.
Nyugalom járt át. Elcsitult a fájás. Maradt az elfogadás.

Gyógyír lett ez a toll és ez a papír.

... aztán újabb hullámban tört rám a fájdalom. Újabb papír, újabb toll landolt az ágyamon.
Aztán füzet, fecni, jegyzet, ceruza, radír...hangfelvétel, laptop és verseskötetek....
egy emlékalbum a neveddel, fotókkal, képekkel.
Ajándék Neked, hogy fogva tartsam a közös időt, ajándék nekem, hogy faragjak Neked egy
igazi művésznőt. Úgy szerettem, mikor régebben alkotás közben, Te mindent átvállaltál
helyettem, hagyva a művésznőt alkotni.
Megfoghatatlan ez a szó, tehetségem még növelnem kell, és alázatomból sem engedem, hogy
művésznőnek nevezzem magam, de szeretnék Neked egy emléket állítani, versekből,
novellákból, mert korábban nem írtam, csak mióta nem vagy. Talán ez a Te égi ajándékod
nekem a túléléshez. Méltó akarok lenni Hozzád...és írok és írok és egyre jobb akarok lenni!

Ha egyszer egy riportban, egy cikkben, egy beszélgetésben művésznőként szólítanak meg, tudni fogom majd, ezt is Neked köszönhetem.



Rose Logan

Egy új nap egy, új reményekkel

Egy új nap egy, új reményekkel kezdődött Roszka számára. Egy csésze kávé elengedhetetlen az újabb alkotáshoz. A lány nagyon szeret írni, egy kép egy elejtett szó, maga a természet, ami megmozgatja a fantáziáját. Roszka nem hivatásos író, saját magától tanulta gyakorolja a mai napig az írást. Érdekes írás módjával felhívta magára a hivatásos író közösséget. A lány feltűnik különböző antológiai könyvekben verseivel, novellákkal. Roszka most elkezdett írni egy folytatásos több részes novellát: Rose titka címmel. A lány nagyon ambiciózus, nem adja fel nem igazán foglalkozik a rossz kritikákkal Folyton- folyvást ír, amikor ír nagyon benne van a történetben a külvilág megszűnik számára. Roszka bevallása szerint, az írás hatalmas agytorna. A lány magának való, nem igazán a szavak embere inkább az írásban leli örömét. Ámbár versfelolvasó programokon felolvassa alkotásait, nagyon izgul, remeg a papír a kezében. Nem akar híres lenni, tucat író csak meg szeretné mutatni, hogy mivel fogyatékkal élő, kerekesszékekben éli mindennapjait, hogy nem kell általánosítani az- az mindenki embernek született, mindenki kitűnik valamivel. Ő az írással kompenzálja testi hiányosságait. Roszka édesapja halála után és nemrég elhunyt édesanyja után is az írás segítségével dolgozta fel drága szülei elvesztését. Roszkának az írás az élete részévé vált. Nagyon szeret írni, írói neve: Rose Logan.



Aurora Amelia Joplin

Az írás bennem él

Az írás számomra nem egyszerűen kedvtelés – az életem része, a lélegzetem. Ha nem írhatnék minden hajnalban, talán bele is halnék. Mert minden nap úgy ébred a lelkem, mint egy madár, amely szárnyra vágyik.

A szavak a szárnyaim – nélkülük csak zuhannék a csendbe a semmibe.

Minden hajnalban, amikor a világ még álmodik, én a betűk közé bújok. Kávé helyett a mondatok ébresztenek, ölelés helyett a papír simogat. Írok, mert így lélegzem, így találom meg magamat újra és újra.

Az ihlet néha nesztelen lép mellém – egy harmatcsepp csillanásában, egy madár szárnyrebbenésében, vagy abban a pillanatban, amikor a Nap első fénye megsimítja az ablakomat. Máskor úgy tör rám, mint a vihar: ha nem engedem ki, szétfeszítene belülről. Írnom kell, mert a szívem szavai csak így találhatnak haza.

És amikor a történeteim vagy soraim más szívében is visszhangra találnak, érzem igazán, hogy élek. Az írás az én örök hajnali imám, a menedékem, a létezésem lüktetése. Minden sorommal kinyílok a világnak, és minden leírt szóval egy kicsit hazatérek önmagamhoz.



Soósné Balassa Eszter

Mit ad nekem az írás...?

Huszonkét éve, amikor először tollat és papírt fogtam a kezembe, romokban hevertem. Két év alatt öt műtéten estem át. Nehéz és minden téren megterhelő időszak volt ez számomra. Teljes káosz volt az egész életem akkor. Amikor sokadszorra feküdtem a kórházi szobában és a halál árnyéka megérintett, átértékeltem magamban mindent. Gondolatok cikáztak a fejemben, Istenhez imádkoztam, ugyanakkor önmagamhoz is beszéltem. Imádkoztam egy olyan nyelven, amit csak a Mindenható ért, és beszéltem Önmagamhoz egy olyan nyelven, amit csak a testem és a lelkem. Nem tudtam, hogy megérem-e a reggelt, hogy hazatérhetek-e a családomhoz. A kórteremben csend volt, bennem viszont még átható zaj, aztán minden megfordult. Hirtelen hangos lett körülöttem minden. Orvosok tolongtak a szobában, bennem viszont mélységes csend váltotta fel a zajt. Egész éjjel kábító injekciókat kaptam, hallucináltam. Aztán reggel újra összeültek konzíliumra az orvosok. Teljes bélbénulás, lépnagyobbodás, szív nagyobbodás, kétoldali tüdőgyulladás, folyadék a hasüregben. Elkezdődött a harc az életemért. A tudomány harca a testemért, s az én harcom az életben maradásért. Egész nap folytak az infúziók, majd este felkelhettem. Napok óta nem ettem, de akkora erőt kaptam Istentől, és olyan nagy volt az élni akarás bennem, hogy csak róttam a köröket a hosszú folyosón végeláthatatlanul. Egyszer csak váratlanul megmozdult valami a hasamban. Túl voltam az életveszélyen. Azon az életveszélyen, ahová egy rutinnak tűnő epeműtét után kerültem. Amikor hazamehettem, leültem Önmagammal és eldöntöttem, hogy máshogyan, másként fogom élni az életemet. Nagyon nagy figyelmeztetést kaptam az égiektől. Tudtam, hogy a lelkemnek kell először meggyógyulni ahhoz, hogy teljesen felépüljön a testem is. Hét spirituális tanfolyamot végeztem el akkoriban, amire most is nagyon büszke vagyok. Meggyógyítottam Önmagamot, a testemet és a lelkemet is. Aztán tollat ragadtam és kiírtam magamból a testem- lelkem minden fájdalmát, bánatát. A fájdalom olyan mélyről jövő érzés, akár a szeretet. Nagy energiákat képes megmozgatni. Mélységes fájdalomban, fájdalomról születtek első verseim. Az írás sokat segített. A lelkem felszabadult és vele együtt meggyógyult a testem is. A fájdalom után egy új érzés fogott el, a remény, mely vigaszt hozott, formálni kezdett és felemelt. Rendeződött körülöttem minden. Ekkor egy ideig félretettem a tollat és a papírt, de nem adtam fel, hogy valamilyen formában testet öltsenek az érzéseim. Mandalákat kezdtem el festeni. De ma újra írok, mert úgy érzem, ez vagyok én igazán. Reggel mikor felébredek, már alig várom, hogy írhassek. Az életem részévé vált. Megihlet a természet szépsége, az öröm, a bánat, egy kép, egy dal és bennem máris összeállnak a sorok egy vershez. Szeretek írni, elégedetté, boldoggá teszi szívem és a lelkem. Nagyon jó érzés tölt el, amikor megállítanak az utcán az emberek, hogy elmondják milyen csodás verseket írtam. Velem örülnek az oklevélnek, megzenésített, felmondott verseknek. Minden elismerő, dicsérő szó, hajt előre. Varázslatos érzés. Valahogy így kezdődött az én nagy kalandom az írással. Gyógyulásom elősegítője volt, majd az életem része lett. Egyszerűen boldoggá tesz. Én ezért szeretek írni.

Fekete Ida Virág

Az én szenvedélyem

Előszó

Ahhoz, hogy pontosan érzékeltetni tudjam, azt, hogy miért is szeretek írni, kicsit vissza kell mennem a gyökerekhez, egészen a gyermekkorom idejére, 1962. december.

1.rész

Gyermekkor

Első osztályos voltam, hat és fél éves.

Az írás iránti vágy nagyon korán jelentkezett nálam. Már ebben az életkorban is vonzottak a szép és értékes dologok. Érdekes módon, ez, a szépség iránti rajongásom vezetett el az írás szeretetéhez, ugyanis elsősorban emiatt kezdtem vonzódni a betűkhöz. Nagyon szerettem a betűk minden formáját, kis betű, nagybetű, írott, és nyomtatott, - mindegyiket imádtam.

Mindig gondosan ügyeltem arra, hogy a betűket szépen, meghozzá nagyon szépen írjam a füzetembe. Ha kicsit is csúnyábban írtam le egy betűt, éktelen haragra gerjedtem magamra, és addig gyakoroltam, míg az ujjam megfájdult a görcsös igyekezettől. Kedvenc tantárgyam ezért természetesen a szépírás lett. Alig vártam mindig az írásórákat, és mérges voltam amikor a tanítónéni nem osztályozta le azonnal a gyöngybetűimet. Az olvasás már nehezebben ment, nem tudtam szótagolva olvasni, pedig akkoriban az volt a követelmény az első félévben. Az olvasókönyvben is szótagolva írtak mindent. Emlékszem édesanyámtól kaptam karácsonyra egy mesekönyvet, abban láttam meg először, hogy nemcsak szótagolva lehet írni, olvasni. Azt a mesekönyvet, mindenki csodálatára, a karácsonyi ünnepek alatt elolvastam Ekkor szerettem bele az olvasásba is.

Második osztályos koromtól állandóan a könyvtárba jártam, minden szabadidőmet olvasással töltöttem. Elolvastam válogatás nélkül mindenféle könyvet, szinte faltam őket. A könyvek tartalmáról olvasónaplót vezettem. Azokban az években már teljesen összeolvadt bennem az olvasás, az írás iránti vágyakkal. Verseket olvastam és szavalóversenyekre jártam. Hamar megfogalmazódott bennem az igény, hogy én is leírjam a saját gondolataimat.

Valósággal, mintha valamilyen láthatatlan erő kényszerített volna arra, hogy írjak!

Sokat ábrándoztam arról, hogy nagy író leszek. Kezdetben verseket, majd később rövid történeteket írtam, de azokat soha nem találtam elég szépnek és érdekesnek, ezért meg sem mertem mutatni senkinek sem. Talán meg kellett volna!

2.rész

Felnőttvilág

Volt olyan időszak az életemben, amikor már annyira erős késztetést éreztem magamban az írás iránt, hogy az olvasást is kezdtem meggyűlölni magamban amiatt, hogy én nem tudok olyan szépen megírni valami, mint a legnagyobb írók, - mondjuk, mint Hemingway vagy Dosztojevszkij? - Ők voltak ugyanis a kedvenceim és a mérce, amit túl magasra tettem magamnak. Olyan szépen szerettem volna írni, mint Ők, a legnagyobbak, és mivel ez nekem nem sikerült, elkeseredtem. Emlékszem, pont Dosztojevszkij "A félkegyelmű" című könyvét olvastam.

(talán már ötödször), amikor valami megmagyarázhatatlan érzés, szinte pánikszerű roham tört ki rajtam, mert azt hiszem ott döbbsentem rá először, hogy soha nem fog olyan nagy író válni belőlem, mint Ő. Ez volt az utolsó csepp a pohárban! Sírtam, -és egy jó ideig a kezembe sem vettem egyetlen egy könyvet sem.

Mind ez idő alatt a család, - akinek az ellátásához teljes emberre volt szükség, -és a hétköznapi munka is teljesen lefoglalt. Egy időre e miatt, próbáltam teljesen elfojtani magamban a vágyat az írás iránt. Igazából soha nem sikerült.

Már jócskán benne voltam a középkorban amikor beiratkoztam egy rövidke írótanfolyamra, ahol újságírást is lehetett tanulni. Nagyon szerettem az ott eltöltött időt, de az kevésnek bizonyult az írás művészetének megtanulásához, ezért úgy döntöttem feladom.

Talán kevesebb volt bennem az önbizalom és a kitartás, mint kellett volna. Időközben a munkahelyi és családi okok miatt, lehetőségem sem lett volna az íráshoz.

Megszületett az unokám, és az ezzel járó változás minden időmet lefoglalta.

Nyugdíjas koromban találkoztam valakivel, akinek az élettörténete megérintette a szívemet, és erősen inspiráló hatást tett rám, ezért elhatároztam, hogy megírom az életét. Itt kezdődött el újra bennem a vágy, hogy megvalósítsam végre gyerekkori álmomat. Írtam irodalmi pályázatokra, és az interneten beléptem különféle költészettel és irodalommal foglalkozó csoportokba, ahová verseket és prózákat írogattam. A legelső pályázatra beadott novellám meghozta a kis "sikert", -az egyik novellám bekerült egy antológiába. Ez az aprócska siker megerősítette bennem az önbizalmat, és elhozta azt a felismerést, hogy van hely számomra az írói világban. Ezt követően reszt vettem egy kezdő, majd egy haladó írói tanfolyamon is, hogy képességeimet tovább fejlesszem.

Igaz, hogy már nem vagyok fiatal, mégis úgy érzem, hogy életszükségletté vált számomra, hogy az írással foglalkozzam, akár csak hobbi szinten is, mert örömet és mámorító szabadságérzetet hozott el az életembe.

A világban annyi szenvedés, és ugyanakkor annyi sok szépség is van, hogy ezt másoknak is meg kell, hogy mutassam. Ezért, és ezek miatt folyamatosan olyan erős lelki késztetést érzek arra, hogy gondolataimat, érzéseimet papírra vessem, mert ha nem így teszek, ezek a gondolatok valósággal szétfeszítenek. Ha írok a fantáziám szárnyal, és kiírok magamból minden rosszat és jót, csúnyát és szépet, és ezáltal felszabadulok. Az írás megnyugtat, és gyógyít. Mindenről szeretek írni, -tájról, természetről, de a legszívesebben az emberi kapcsolatok sokszínűségéről, érzésekről, saját emlékeimről és élményeimről írok.

Verseket ritkábban írok, igazából a prózai művek állnak a szívemhez közelebb. Úgy gondolom, hogy jobban ki tudom alkotási elképzeléseimet fejezni egy novellában, mint egy versben. Általában a késő esti és az éjszakai órákban szeretek írni, mert nekem az alkotáshoz csendre és nyugalomra van szükségem. Amikor írok, az idő és külvilág megszűnik egy időre körülöttem. A valós, vagy a fantáziám által kitalált események teljesen magukkal sodornak, és én egy különleges lelki állapotba kerülök.

Idős életkorom miatt igazából már nincs sok célom az írással, de azért egy regényt szeretnék még megírni. Természetesen, csakis nagyon szépen.

Mottóm az, -hogy semmi nem késő, ha az ember eléggé elszánt és szenvedélyesen vágyik arra, hogy álmait megvalósítsa!

Számomra az írás sokkal többet jelent, mint egy hobbi, az írás a szenvedélyem.

Bubrik Zseraldina

Az én történetem

„Mit jelent számodra az írás? Mikor születik meg benned az a csendes, mégis hatalmas erő, amely papírra hívja a gondolataidat? Hogyan formál, vigasztal, vagy éppen a magasba emel az alkotás?” Tették fel a kérdést a Múzsák könyvtára oldalon, pályázati kérdésként. Nagyon érdekelt a téma, gondoltam leírom történetem, amiből egy hosszú regényt is írhatnék.

Gyerekkoromban, amikor a házi feladat elkészítése után leülhettem a tv elé filmeket nézni – kivéve a hétfői napokat, mert akkor nem volt adás –, nagy érdeklődéssel figyeltem. A film befejezése után elgondolkodtam, hogy tetszett-e a vége, vagy másnak jobban örültem volna. Ha nem tetszett, elővettem a nagy kockás spirálfüzetemet, és leírtam gondolataimat. Még ide tartozik, hogy az irodalomkedvelésemet Apukámtól tanultam meg, és már három évesen úgy mentem az Óvodába, hogy el tudtam mondani, Petőfi Sándor: Faluvégén kurta kocsmá című versét. A könyvek iránti szeretetemet pedig Anyukámtól örököltem. Általános iskola után, a miskolci Kossuth Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat, ahol az írást egy időre abbahagytam.

Majd eljött 1991.11.15-e, amikor balesetet szenvedtem, elütött egy oda nem figyelő fiatal srác kocsijával. Agyvérzés, és kóma. Az egész életem ott kettétört, tizenkilenc évesen. A mai napig nem emlékszem a tizenkilenc évemre.

Gyógyulásom után – ami három év volt –, férjhez mentem, és elkezdtem dolgozni. A betegségem egy idő után már nem hagyott napi nyolc órát dolgozni, de még négyet sem. Ezért munkanélküli lettem. Ekkor úgy éreztem, hogy fájdalmamat le kell írnom. Megtettem, és egy miskolci újságban meg is jelent. A házasságom alatt, gyermekem sem született, még a lombikbébi segítségével sem. Ezt a fájdalmat is leírtam, és ez is megjelent az újságban.

Aztán egy nap, Anyukám azt mondta, hogy fiatal koromban írtam novellákat, írjak most is. Szót fogadtam, pedig már nem voltam kisgyerek, hanem harminchárom éves. Jött a novella-novella hátán, ami szépen bekerült az imádott íróasztalom fiókjába. Majd eljött a válásom időpontja. Megérkezett megint a szünet, és nem írtam.

Rá két évre, újra rám talált a szerelem, és felköltöztem Budapestre. Boldogságomban megint elkezdtem írni, amikor egy hirdetést észrevettem: „Lilaköd Könyveskávézóban íróiskola, irodalmi estek, író-olvasótalálkozók, és könyvbemutatókat tartunk, egy kis kávézás közben. Szeretettel várunk mindenkit, a Tátra utcában.” Nekem már a neve is megtetszett. Gyorsan kikerestem a címet – nem is volt tőlünk messze –, és kerestem a következő alkalmat. Elmentem. Tetszett a Kávézó kinézete, a szeretettel való kedvesség, odafigyelés. Itt jelent meg az első novellám, amit házi feladatként kaptam, egy antológiában. A címe: Tévelygés a nagyvárosban. Attól a naptól kezdve, ha jó kedvem volt, ha nem, szinte mindent leírtam. Néha egy szó is csodákat tett velem. Meghallottam egy filmben, amikor Morgan Freeman egy perc szünet után ennyit mondott: A pad. És írtam egy novellát, azzal a címmel, hogy: A pad.

Egy kis idő után tovább kerestem az író közösségeket, ahová pályázatokra is jelentkeztem. Az egyik csoportban mondták nekem, hogy írjak verset. Válaszom az volt, csak novellákat írok, verset nem tudok. A válasz ennyi volt: De igen is, tudsz verset írni. Azóta írok verseket. Pesten kezdődött el igazából az írás iránti kedvem. Azóta jelennek meg írásaim antológiában, folyóiratokban, interneten is, és remélem, hogy továbbra is kiadják írásaimat.

Pár évvel később pedig megláttam egy mesepályázatot. Először nem mertem írni, mivel nem volt gyermekem, és hiába érettségiztem nevelési alapismeretekből, mert nem tudtam, tudok-e írni a nyelvükön. A volt párom biztatott, hogy sikerülni fog.

– Miről írjak? – tettem fel a kérdést. – Adj egy címet, és megírom!

Kiment a kertbe, ránézett a szőlőtőkére – amiből egy volt a kis udvarunkban –, és ennyit mondott:

– A legkisebb szőlőszem...

És az első mesém megszületett, ezen a címen.

Rengeteg pályázatra írtam, rengeteg helyezésem, oklevelem van. Az elsőt egy mesére kaptam, ahol nyolcvanhat beküldött pályázatból, a harmadik lettem. A mese címe: Szeretsz? Szeretlek! Egy pillangó párról szól, akik átalakuláson mennek át.

Azóta megjelent nyolc könyvem, melyben kettő novelláskötet, egy történelmi regény, négy mesekönyv, és egy színező mesékkel.

Sok helyre járok, szerepelek – bájjátékon is –, felolvasok Könyvtárakban, mindegyik könyvem bemutatóját is megszerveztem. Sokat járok Nyugdíjas Otthonokba, felolvasni írásaimat, és Óvodákba, Iskolákba, foglalkozásokra, ahol nem csak olvasok, hanem a gyerekekkel együtt írok meséket.

Évekkel ezelőtt, a Magyar Tudományos Akadémia Kelet-Magyarországi tagozatának voltam a tagja, melyben pályázat útján elfogadták a „Mese az életünkben” programomat. A pályázat a demencia lassítása volt. Meghirdettem interneten, és azóta folytatom a mese programomat. Feladatokat küldök, amire sokan pályáznak.

Próbálom ebben a rohanó világban megszerettetni velük a mesét, és arra is, hogy megmaradjon bennük a mese iránti szeretet. Az utóbbi időben a legtöbb írásom mese.

A szívem mélyén tudom, hogy a meséket, a meg nem született gyermekeimnek írom.



Aurora Amelia Joplin

Tovább él benned

Kedves olvasó, gazdagabb lettél –
minden szó, minden történet, minden vers
apró kincsként marad benned.

Megőrzöd
a gondolatok dallamát,
a történetek ritmusát, amelyek most már a tiéd.

Ez a könyv nem ér véget,
minden lap, minden sor tovább él benned,
és amikor visszatekintesz rájuk,
érezni fogod, hogy gazdagabb lettél
a sok gyönyörű alkotás által.



Az antológia szerzői

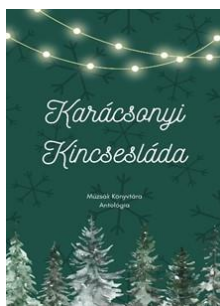
Aurora Amelia Joplin
Balikó Gabriella
Bihari Enikő
Bonnie Marcelé
Borbáth Noémi
Brettnerné Ónadi Krisztina
Bubrik Zseraldina
Buglyó Juliánna
Burján Emil
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi
Csép Rózsika
Demeter Juliánna
Fári Zoltán
Fekete Ida Virág
Felső Tamás
Gábor Edit
Gani Zsuzsa
Garami Nelli
Gregó István
Gyólay Karolina
Györe Zoltánné
Hoffman Ottóné
Horváth Edina Anna
Horváthné Emi
Iochoh Zsolt
Kárpáti Ata
Klotz Mária
Komondi András
Kormány Gábor
Kovács Attila
Köteles Ilona Duka
Krivák-Móricz Judit Ilona
Kuti József
Lakatosné Bungó Ibolya
Márkus Katalin

Natali Sanders
Németh Balázs
Pálfi István János
Paréjné Erzsébet
Petres Katalin
Pintye László
Pór Cecília
Rose Logan
Schlager Anikó
Soósné Balassa Eszter
Szabó László István
Szegedi Antal
Urbán Judit
Varga-Ipacs Eszter
Végh Éva
Veress Marika
Vizkeleti Erzsébet



Korábbi antológiáink

Karácsonyi Kincsesláda



A *Karácsonyi Kincsesláda* egy varázslatos gyűjtemény, amely 25 tehetséges szerző új karácsonyi verseit, novelláit és meséit rejt. Minden sorából a szeretet, a meghittség és az ünnepi csoda szelleme árad, amely beragyogja a karácsony hangulatát. Ez az antológia olyan, mint egy kincsesláda: minden történet és költemény egy különleges ajándék, amely melegséggel és reménnyel tölti meg a szívünket. Tökéletes választás mindazok számára, akik szeretnék újra és újra átélni az ünnep varázsát.

Letölthető: <https://bit.ly/4ltMEtv>

Valentin-napi Versvárázs

33 költő szívből fakadó szerelmes versei egyetlen varázslatos kötetben. Ebben a gyűjteményben a szerelem minden árnyalata megelevenedik – a szenvedélyes vágyakozástól a gyengéd ölelésig, az első pillantás izgalmától a mindent betöltő örök szerelemig.

Merülj el a sorok között, engedd, hogy a versek átjárják a lelkedet, és hozd közelebb magadhoz a szerelem varázsát!

Letölthető: <https://bit.ly/4eLL43v>



Örök nyári pillanatok



Lépj be a nyár ragyogó világába, ahol több mint negyven költő és író szíve egybefonódik! Verseik és novelláik a napsütés melegét, a lágy szellők illatát és a nyár végtelen varázsát hozzák el neked. Engedd, hogy minden szó átjárja a lelked, és egy pillanatra megálljon az idő – mert ez az antológia több, mint egy könyv: egy érzés, egy emlék, egy örök nyár.

Letölthető: <http://bit.ly/48h32JQ>